

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 14.7.2021
COM(2021) 557 final

2021/0218 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 och Europaparlamentets och rådets direktiv 98/70/EG vad gäller främjande av energi från förnybara energikällor och om upphävande av rådets direktiv (EU) 2015/652

{SEC(2021) 657 final} - {SWD(2021) 620 final} - {SWD(2021) 621 final} -
{SWD(2021) 622 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Målet att EU ska bli klimatneutralt 2050 på ett sätt som bidrar till ekonomin, tillväxten och sysselsättningen i EU fastställs i den europeiska gröna given. För att detta mål ska uppnås krävs en minskning av utsläppen av växthusgaser med 55 % fram till 2030, vilket bekräftades av Europeiska rådet i december 2020. Detta kräver i sin tur betydligt större andelar förnybara energikällor och ett integrerat energisystem. Det nuvarande EU-målet på minst 32 % förnybar energi senast 2030, som fastställs i direktivet om förnybar energi (REDII), är inte tillräckligt och måste höjas till mellan 38 och 40 % enligt klimatmålsplanen. För att uppnå detta höjda mål krävs det samtidigt nya kompletterande åtgärder inom olika sektorer i linje med EU-strategierna för vätgas, förnybar energi till havs, biologisk mångfald och integrering av energisystem.

De övergripande målen för översynen av REDII är att främja användningen av energi från förnybara energikällor senast 2030, verka för en bättre integrering av energisystemen och bidra till klimat- och miljömålen, inbegripet skyddet av den biologiska mångfalden, och därigenom ta itu med de generationsöverskridande problemen kopplade till den globala uppvärmningen och förlusten av biologisk mångfald. Den här översynen av REDII är nödvändig för att uppnå det höjda klimatmålet och skydda miljön och vår hälsa, minska vårt energiberoende, bidra till EU:s tekniska och industriella ledarskap och samtidigt skapa nya arbetstillfällen och ekonomisk tillväxt.

• Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

REDII är det viktigaste EU-instrumentet för främjande av energi från förnybara energikällor. Översynen av REDII är inte fristående. Den ingår i en bredare insats som påverkar annan energi- och klimatlagstiftning och andra politiska initiativ, såsom anges i färdplanen för den gröna given och i kommissionens arbetsprogram för 2021 under titeln ”55 %-paketet” (”Fit for 55 package”). Förslaget till översyn av REDII är förenligt med följande:

- i. EU:s utsläppshandelssystem, eftersom koldioxidprissättning fungerar bäst tillsammans med lagstiftningsåtgärder.
- ii. Direktivet om energieffektivitet, som bidrar till en effektiv användning av förnybar energi i slutanvändningssektorer.
- iii. Direktivet om byggnaders energiprestanda, som säkerställer lämpliga krav på energiprestanda som rör förnybar energi.
- iv. Ekodesigndirektivet, som ger konsumenterna incitament att sluta använda apparater som drivs med fossila bränslen.
- v. Förordningen om markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk, som ger de ekonomiska aktörerna incitament att genomföra utsläppsabsorberande projekt som kan vara en källa till biomassa.
- vi. Energiskattedirektivet, som säkerställer att priserna främjar hållbara metoder och skapar incitament för produktion och användning.
- vii. Lagstiftningen om ansvarsfördelning, som fastställer bindande årliga minskningar av växthusgasutsläpp för sektorer som omfattas av REDII, såsom transporter, byggnader, jordbruk och avfall.

- viii. Direktivet om bränslekvalitet, som stöder användningen av förnybara och koldioxidsnåla bränslen inom transporter.
- ix. Direktivet om infrastruktur för alternativa bränslen, som stöder utbyggnaden av infrastruktur för alternativa bränslen, inbegripet laddningspunkter för elfordon och tankstationer för naturgas och väte.
- x. Förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om riktlinjer för transeuropeisk energiinfrastruktur och om upphävande av förordning (EU) nr 347/2013¹.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Förslaget grundar sig främst på artikel 194.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt² (nedan kallat *EUF-fördraget*), som utgör den rättsliga grunden för förslag till åtgärder för utveckling av nya och förnybara energiformer, ett av målen för unionens energipolitik, som anges i artikel 194.1 c i EUF-fördraget. REDII, som kommer att ändras genom detta förslag, antogs också i enlighet med artikel 194.2 i EUF-fördraget 2018. Artikel 114 i EUF-fördraget, den rättsliga grunden för den inre marknaden, läggs till för att ändra direktiv 98/70/EG om bränslekvalitet, som grundar sig på den artikeln.

• Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

Behov av EU-åtgärder

En kostnadseffektiv snabbare utveckling av hållbar förnybar energi inom ett mer integrerat energisystem kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna på egen hand. Det behövs en EU-strategi för att ge rätt incitament till medlemsstater med olika ambitionsnivåer för att på ett samordnat sätt påskynda energiomställningen från det traditionella energisystemet som bygger på fossila bränslen till ett mer integrerat och energieffektivare energisystem som bygger på produktion baserad på förnybar energi. Med tanke på medlemsstaternas olika energipolitik och prioriteringar är det mer sannolikt att åtgärder på EU-nivå leder till den ökade användning av förnybar energi som krävs än enbart nationella eller lokala åtgärder.

Mervärde på EU-nivå

EU:s åtgärder för förnybar energi tillför ett mervärde, eftersom de är mer effektiva och ändamålsenliga än enskilda medlemsstaters åtgärder och undviker en splittrad strategi genom att man på ett samordnat sätt tar itu med omställningen av det europeiska energisystemet. Den säkerställer nettominusning av växthusgasutsläpp och föroreningar, skyddar den biologiska mångfalden, utnyttjar fördelarna med den inre marknaden, utnyttjar till fullo stordriftsfördelarna och det tekniska samarbetet i Europa och skapar ett EU-omfattande regelverk som medför säkerhet för investerarna. Hur hög andel förnybar energi i EU:s slutliga energiförbrukning som uppnås beror på storleken på det nationella bidraget från varje medlemsstat. Dessa kommer att bli mer ambitiösa och kostnadseffektiva, om de drivs av en överenskommen gemensam rättslig och politisk ram.

¹ COM(2020) 824 final.

² EUT C 326, 26.10.2012, s. 1.

- **Proportionalitetsprincipen**

Det rekommenderade åtgärds paketet anses vara proportionerligt och bygger i möjligaste mån på den nuvarande utformningen av politiken. I flera alternativ fastställs ett mål eller ett riktmärke som ska uppnås, men medlen för att uppnå dessa mål överläts till medlemsstaterna. Avvägningen mellan skyldigheterna och den flexibilitet som överläts åt medlemsstaterna när det gäller hur målen ska uppnås anses lämplig med tanke på att det är absolut nödvändigt att uppnå klimatneutralitet (se avsnitten 3.3 och 7.5 i den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag, SWD (2021) XXX).

- **Val av instrument**

Detta förslag avser ett ändringsdirektiv. Med tanke på dess relativt nyligen antagna version är denna översyn av REDII begränsad till vad som anses nödvändigt för att på ett kostnadseffektivt sätt bidra till unionens klimatambition för 2030, och är inte en fullständig översyn av direktivet, varför en omarbetning inte anses lämplig.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Samråd med berörda parter**

Samrådsmetoder, målsektorer och deltagarnas allmänna profil

Den inledande konsekvensbedömningen (färdplanen) offentliggjordes för återkoppling från den 3 augusti till den 21 september 2020, och 374 svar inkom från berörda parter från 21 medlemsstater och 7 länder utanför EU. De flesta svaren kom från företag eller näringslivsorganisationer, följt av icke-statliga organisationer, anonyma och medborgare. Dessutom inledde kommissionen ett offentligt samråd online den 17 november 2020 under 12 veckor, i linje med kommissionens regler för bättre lagstiftning. Det innehöll flervalsfrågor och öppna frågor som täcker en lång rad aspekter rörande översynen av REDII. Totalt inkom 39 046 svar. Synpunkter från de berörda aktörerna samlades också in vid två workshoppar, där den första hölls den 11 december 2020 (nästan 400 deltagare) och den andra den 22 mars 2021 (nästan 1 000 deltagare).

Sammanfattning av synpunkterna från berörda aktörer

Majoriteten (80 %) av svaren på det öppna offentliga samrådet visade att de som inkom med svar föredrog ett ökat mål för förnybara energikällor i linje med klimatmålsplanen (43 %) eller högre (37 %). Ett bindande mål både på EU-nivå och nationell nivå förespråkades av 61 %. Transporter och uppvärmning/kylning var de två populäraste sektorerna där ytterligare insatser ansågs nödvändiga, och en majoritet stödde höjda mål för båda sektorerna som motsvarande åtminstone den nivå som fastställs i klimatmålsplanen. I ett samordnat svar från över 38 000 deltagare begärdes att biomassa skulle tas bort från förteckningen över förnybara resurser och att användningen för bioenergi skulle begränsas till lokalt tillgängligt avfall och rester, medan företrädare för fackföreningar, företag och en majoritet av de offentliga myndigheterna föredrog att inte ändra de nuvarande hållbarhetskriterierna för biomassa.

De synpunkter från berörda parter som uttrycktes i det öppna offentliga samrådet och under workshopparna beaktades vid utarbetandet av de olika politiska alternativen för respektive politikområde i konsekvensbedömningen.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

En studie från de externa uppdragstagarna Trinomics gav tekniskt stöd för utveckling och genomförande av politiken för förnybar energi. Den konsekvensbedömning som gjordes för

klimatmålsplanen och kommissionens bedömning av medlemsstaternas integrerade nationella energi- och klimatplaner och 2020 års lägesrapport om förnybar energi ingick också i faktaunderlaget.

Dessutom låg följande studier till grund för konsekvensbedömningen:

- Tekniskt stöd till utveckling och genomförande av politiken för förnybar energi: ökad effektivitet genom sektorsintegration
- Förnybar kylning enligt det reviderade direktivet om förnybar energi
- Förnybar rumsuppvärmning enligt det reviderade direktivet om förnybar energi
- Politiskt stöd till minskning av koldioxidutsläpp inom uppvärmning och kylning
- Reglerings- och marknadsvillkor för fjärrvärme och fjärrkyla
- Potential och nivåer för elektrifiering av rumsuppvärmning i byggnader
- Vägar, åtgärder och milstolpar för förnybar uppvärmning och kylning för genomförandet av det omarbetade direktivet om förnybar energi och fullständig utfasning av fossila bränslen senast 2050
- Tekniskt stöd för att bedöma potentialen hos förnybara flytande och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung samt återvinna kolbaserade bränslen, för att fastställa en metod för att fastställa andelen förnybar energi från förnybara flytande och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung samt för att utveckla en ram för additionalitet inom transportsektorn
- Förenkling av tillståndsförfaranden och administrativa förfaranden för anläggningar för förnybara energikällor
- Fastställande av tekniska krav och underlättande av standardiseringsprocessen för ursprungsgarantier på grundval av direktiv (EU) 2018/2001
- Tekniskt stöd för en bedömning av alternativen för införandet av en unionsomfattande miljömärkning för att främja användningen av förnybar energi från nya anläggningar.
- Bedömning av potentialen för nya råvaror för produktion av avancerade biodrivmedel (ENER C1 2019–412)
- Stöd till genomförandet av bestämmelserna om indirekt ändring av markanvändning i direktivet om förnybar energi (ENER/C2/2018–462)
- Användningen av träbiomassa för energiproduktion i EU (JRC:s rapport *The use of woody biomass for energy production in the EU*, 01/2021)
- Sonderingsstudie med tekniska krav och alternativ för en unionsdatabas för spårning av flytande och gasformiga drivmedel

Konsekvensbedömning

Den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget utarbetades på grundval av modeller, bidrag från berörda parter och bidrag från den avdelningsövergripande gruppen. Rapporten överlämnades till nämnden för lagstiftningskontroll den 10 mars 2021. Den 19 april 2021 avgav nämnden för lagstiftningskontroll ett första yttrande om konsekvensbedömningen, och efter det att konsekvensbedömningen överlämnats på nytt lämnades ett andra yttrande den 19 maj.

Mot bakgrund av detta analyserades i konsekvensbedömningen de olika alternativ genom vilka en översyn av REDII på ett ändamålsenligt och effektivt sätt skulle kunna bidra till att det uppdaterade målet uppnås som en del av det bredare 55 %-paketet ("Fit For 55 Package").

När det gäller nivån på det **övergripande målet för förnybar energi** skulle alternativ 0 (ingen ändring) inte kunna utgöra ett sätt att säkerställa att det EU-omfattande målet för förnybar energi införs för att uppnå en andel på minst 38–40 % av den slutliga energiförbrukningen. Alternativ 2 (ett högre mål än 40 %) skulle potentiellt leda till att klimatmålet överskrids och till bristande överensstämmelse med andra EU-rättsakter. Alternativ 1 (ett minimimål på 38–40 %) har inga nackdelar och är följaktligen det rekommenderade och effektiva alternativet. När det gäller målets karaktär skulle alternativ 1 (nationella bindande mål) visserligen innebära att man på effektivaste sätt uppnår en ökad andel förnybar energi, men skapa subsidiaritetsproblem. Den nuvarande processen för energiunionens styrning är en viktig grund för att uppnå målet för förnybar energi. Den första omgången av översynen av de nationella planerna, som slutfördes 2020, visade sig vara effektiv, eftersom de nationella bidragen tillsammans var tillräckligt ambitiösa för att nå unionens bindande mål för förnybara energikällor för 2030. Enligt styrningsförordningen måste medlemsstaterna lämna in sina utkast till uppdateringar av sina nationella energi- och klimatplaner senast i juni 2023 och kan redan visa hur de planerar att uppnå det högre målet för 2030. Med tanke på effektiviteten hos nuvarande system och struktur är alternativ 0 (bibehållande av EU:s bindande mål och nationella frivilliga bidrag) det alternativ som rekommenderas.

När det gäller **uppvärmning och kylning** kommer alternativ 1 (icke-lagstiftningsåtgärder) inte att leda till att medlemsstaterna ökar sina ansträngningar inom sektorn för förnybar värme och kyla till minst 1,1 procentenheter i snitt per år. Att omsätta EU:s siffra för värme och kyla från förnybara energikällor från klimatmålsplanen till en bindande och enhetlig ökning av den årliga genomsnittliga andelen i medlemsstaterna på samma sätt som för alternativ 3b anses inte vara proportionerligt, även om det är det mest effektiva. Den nivå av förnybar energi som behövs 2030 skulle också kunna fastställas som ett mål såsom föreslås i alternativ 3c men skulle avvika från den nuvarande modellen och kunna störa de redan pågående genomförandeinsatserna, även om det skulle ha den ytterligare fördelen att slutmålet tydligt fastställs till 2030. Alternativ 3a i kombination med sektorsvisa och EU-baserade riktmärken för förnybar energi och riktmärken inom branschen med lämplig utformning (alternativ 3d) skulle vara effektivt genom att det tillhandahåller den rätta kombinationen av pådrivande krafter för vidareintegrering av dessa sektorer i energisystemet. Genom alternativ 3a skulle en lägsta schablonnivå för tillväxt av förnybara energikällor fastställas genom att det nuvarande vägledande årliga ökningsmålet på 1,1 procentenheter görs till minsta insats som krävs och kompletteras med medlemsstatsspecifika "tillägg" genom att de ytterligare insatserna för att nå önskad nivå för förnybar energi 2030 omfördelas mellan medlemsstaterna baserat på BNP och kostnad. De ytterligare medlemsstatsspecifika ökningsmålen skulle kunna vara ett sätt att bedöma den relativa ambitionsnivån i varje medlemsstat inom värme- och kylsektorn, men också som en potentiell åtgärd att överbrygga klyftan, om andra sektorer än värme- och kylsektorn skulle misslyckas med att uppnå det övergripande målet för förnybara energikällor på 38–40 %. Alternativet med ett riktmärke för användning av förnybar energi inom byggsektorn övervägs också här.

Den utvidgade förteckningen över åtgärder enligt alternativ 2a möjliggör flexibilitet på nationell nivå, säkerställer proportionalitet och ger medlemsstaterna en verktygslåda att välja ur. Utformningen tar hänsyn till nationella och lokala skillnader i villkor och utgångspunkter och ger en tydlig ram för aktörer på alla nivåer (nationell, regional och lokal nivå) och av alla

slag (alltifrån allmännyttiga företag, privata företag och kommuner till medborgarkonsument/prosumenter).

När det gäller **fjärrvärme och fjärrkyla** skulle alternativ 3c (att höja det vägledande årliga ökningsmålet på 1 % per procentenhet till klimatmålsplanens nivå på 2,1 % utan att ändra dess karaktär) styra fjärrvärmeutvecklingen mot en integrering av mer förnybar energi i enlighet med klimatmålsplans- och koldioxidneutralitetsmålen, samtidigt som man tar hänsyn till de många olika situationerna i medlemsstaterna. Alternativ 3b (vägledande EU-mål för andelen förnybar energi i fjärrvärme och fjärrkyla) skulle kunna ge liknande fördelar som alternativ 3c, men avviker från de nuvarande bestämmelserna och skulle kunna störa redan pågående genomförande. Alternativ 3d (att höja det årliga ökningsmålet på 1 procentenhet och göra det bindande) skulle vara den mest effektiva utformningen av målen, men det är alltför strängt och lämnar mindre utrymme för medlemsstaterna. Alternativ 3a (inga ändringar) skulle göra det möjligt för fortsatt fjärrvärme med fossila bränslen på obestämd tid och är därför inte förenligt med målen för översynen. Alternativ 2 (förteckning över åtgärder) kan vara fristående eller kompletterande, eftersom det skapar ett tydligare stödjande ramverk för att omvandla fjärrvärme och fjärrkyla, göra den till en drivkraft för förnybar energi i byggnader och till ett viktigt instrument för att minska koldioxidutsläppen i samband med uppvärmning, samtidigt som integreringen av energisektorn i energisystemen på nationell nivå och EU-nivå förbättras. Att kombinera åtgärderna i alternativ 2 med målutformningen i alternativ 3c är det alternativ som rekommenderas för att säkerställa att fjärrvärme och fjärrkyla överensstämmer med miljöanpassningsdirektivet och blir en faktor som gör det möjligt att uppnå målen för klimatmålsplanen och för integreringen av energisystem. Tillsammans med alternativen beträffande övergripande uppvärmning och kylning och byggnader skulle detta alternativ även skapa ett stödjande ramverk för utveckling och utvidgning av moderna smarta system för fjärrvärme och fjärrkyla baserade på förnybar energi.

När det gäller **integrering av förnybar el** skulle alternativ 1.1 (tillgång till information i nära realtid om andel förnybar el som levereras via nätet) ge effektiva marknadsstimulerande signaler som hänför sig direkt till koldioxidminskning och spridning av förnybar energi, utan att det innebär någon administrativ börda och i överensstämmelse med befintlig lagstiftning. Alternativ 1.2 (information om andelen förnybara energikällor och profilen för växthusgasutsläpp) skulle ha viss positiv inverkan på konsumentinformationen men ett begränsat mervärde i övrigt. Alternativen 2.1–2.3 omfattar olika aspekter av optimering av infrastrukturen för intelligent laddning, med varierande nivåer på de positiva bidragen till de totala genomförandekostnaderna och fördelarna för ekonomin. För att erbjuda medlemsstaterna flexibilitet valdes i varje enskilt fall genomförande på grundval av en nationell bedömning som den lösning som föredras med avseende på smart laddning, inklusive tvåvägladdning och utbyggnad av ytterligare smarta laddningspunkter (2.1B, 2.2B och 2.3). Alternativen 3.1–3.3 behandlar olika hinder på marknaden för aggregering och tillhandahållande av rörlighetstjänster som hämmar konkurrensen. Alternativ 3.1 (säkerställa att nätoperatörers och marknadsoperatörers behandling av ellagringsystem eller ellagringsenheter inte är diskriminerande eller oproportionerlig oavsett storlek (småskaliga kontra storskaliga) eller om de är stationära eller mobila, så att de på ett konkurrenskraftigt sätt kan erbjuda flexibilitets- och balanseringstjänster) är ett val man inte ångrar ("no-regrets option"). Alternativ 3.2 (oberoende aggregatorer och mobilitetstjänsteleverantörer får tillgång till grundläggande batteriinformation, såsom hälsotillstånd och laddningstillstånd) är nödvändigt för att skapa lika villkor och skulle, om det genomfördes tidigt, ge positiva långsiktiga effekter på tillgången till, kvaliteten på och kostnaderna för de tjänster som erbjuds inhemska batteriägare och användare av elfordon. Alternativ 3.3 (säkerställa fritt

tillträde till all laddningsinfrastruktur tillgänglig för allmänheten) förväntas bli allt mer fördelaktigt i och med ökningen av antalet elfordon.

Av de alternativ som övervägs rörande den **ökade andelen förnybar energi inom transportsektorn** skulle en kombination av alternativ 1B (förutom ökningen av målet och delmålet för avancerade biodrivmedel införs ett riktat delmål för förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung) tillsammans med alternativen 2A (en energibaserad förpliktelse för bränsleleverantörer), 2C (valet mellan de tillvägagångssätt som beskrivs under 2A och 2B (en utsläppsbaserad förpliktelse för bränsleleverantörer) eller 2D (en utsläppsbaserad förpliktelse för bränsleleverantörer men aktörerna är skyldiga att uppnå minimiandelar för avancerade biobränslen och förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung) ge bäst resultat överlag. Alla alternativ utom alternativ 1 ger resultat i fråga om den ambitionsnivå som krävs, men det finns stora skillnader. De energibaserade alternativen kan ha fördelen att främja utveckling och produktion av innovativa förnybara och återvunna kolbränslen, eftersom de utgör den mest förutsägbara och stabila politiska ramen för investeringar i sådan teknik. De alternativ som baseras på växthusgasintensitet kan stimulera förbättringar inom försörjningskedjan och teknikeffektivitet inom förnybara och koldioxidsnåla bränslen, där produktionskostnaderna är högre, och skulle ha fördelen att de säkerställer en överensstämmelse med det tillvägagångssätt som valts i direktivet om bränslekvalitet. Detta skulle dock kräva att man gör ändringar av den metod som används för att fastställa växthusgasintensiteten.

Att främja användningen av förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung ligger helt i linje med EU:s strategi för integrering av energisystem och EU:s vätgasstrategi och klimatmålsplanen, särskilt med tanke på perspektivet efter 2030. Detta gäller särskilt alternativ 1 (utvidgning av tillämpningsområdet för redovisning av förnybara flytande och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung utöver transporter, och förbättring av enhetligheten i redovisningen av förnybara flytande och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung) och alternativ 3 (inrättande av särskilda delmål för förnybara flytande och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung i sektorer där det är svårt att fasa ut fossila bränslen). Specifika men realistiska delmål för förnybara flytande och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung för transport- och industrisektorerna under 2030 skulle vara ett första steg för utveckling av dem i större skala efter 2030.

När det gäller **certifiering** av förnybara och koldioxidsnåla bränslen bedömdes alternativ 1a (anpassning av det nuvarande certifieringssystemets omfattning och innehåll så att det täcker alla bränslen som omfattas av REDII, inklusive återvunna kolbaserade bränslen) och alternativ 2A (vidareutveckling av det befintliga systemet med ursprungsgarantier som ett alternativt certifieringssystem). Alternativ 1a ansågs ha goda möjligheter att stärka det befintliga systemet, och certifieringen av koldioxidsnåla bränslen skulle behandlas i ett separat lagstiftningsförslag såsom paketet rörande marknaderna för vätgas och koldioxidfri gas. Beslut om it-utveckling måste godkännas på förhand av Europeiska kommissionens styrelse för informationsteknik och cybersäkerhet.

När det gäller alternativen för att säkerställa **bioenergins hållbarhet** skulle alternativ 1 (icke-lagstiftningsåtgärder) underlätta genomförandet av REDII:s hållbarhetskriterier men skulle inte innehålla några ytterligare skyddsåtgärder för att hantera de identifierade riskerna. Alternativ 2 (riktad förstärkning av EU:s nuvarande hållbarhetskriterier för bioenergi) skulle ge det mest direkta skyddet mot riskerna med produktion av skogsbiomassa i områden med stor biologisk mångfald. Genom det alternativet skulle också ytterligare skyddsåtgärder införas för att främja optimala minskningar av växthusgasutsläppen under hela livscykeln och undvika ny ineffektiv användning av biomassa i energisektorn. Alternativ 3 (reglering av små anläggningar) skulle ytterligare öka effektiviteten i alternativ 2 genom att reglera en större mängd biomassa som används för energiändamål i EU. Det skulle också bidra till att förbättra

den offentliga övervakningen av produktion och användning av biomassa. Att utgå ifrån de rekommenderade alternativen 2, 3 och 4.2 (kräva att medlemsstaterna utformar sina stödsystem för biomassabränslen på ett sätt som minimerar marknadssnedvridningarna på råvarumarknaden, i syfte att minimera användningen av rundvirke av hög kvalitet) skulle bidra till att minimera användningen av hela träd för energiproduktion i enlighet med EU:s strategi för biologisk mångfald.

Utöver de centrala målen för översynen av REDII, nämligen att ta itu med den otillräckliga ambitionsnivån för 2030 och 2050, åtgärda den otillräckliga systemintegrationen och uppdatera bestämmelserna om bioenergens hållbarhet, skulle ett begränsat antal **kompletterande ”flankerande” eller stödjande åtgärder** kunna bidra till en kostnadseffektiv utbyggnad av förnybar energi.

När det gäller **energiköpsavtal** kommer alternativ 1 (riktlinjer) att ge medlemsstaterna ytterligare vägledning utan att öka den administrativa bördan, även om effektiviteten kommer att bero på hur riktlinjerna tillämpas. Alternativ 2 (ekonomiskt stöd till användningen av energiköpsavtal för små och medelstora företag) kommer att gynna användningen av förnybara energikällor och den europeiska ekonomin. Alternativ 3 (stärkta regleringsåtgärder för energiköpsavtal) skulle lägga en ytterligare börda på medlemsstaterna när det gäller att undanröja alla onödiga hinder, men skulle kunna skapa större säkerhet för producenter och konsumenterna av förnybar el. Alternativen 1 och 2 anses vara den rekommenderade kombinationen.

När det gäller **gränsöverskridande samarbete** skulle alternativ 1 (uppdaterade riktlinjer från kommissionen) inte vara särskilt effektivt i sig, medan alternativ 2 (skyldighet för medlemsstaterna att pröva gränsöverskridande samarbete inom de kommande 3 åren) har måttlig effektivitet. Trots att alternativ 3 (obligatoriskt partiellt öppnande av stödsystem) och alternativ 4 (ökad användning av unionens finansieringsmekanism för förnybar energi) skulle vara mycket effektiva, förväntas alternativ 2 vara mer politiskt godtagbart och därmed det rekommenderade alternativet.

När det gäller främjandet av **havsbaserad energi** skulle det med tanke på den bindande karaktären hos alternativ 1 (gemensam planering) vara mycket effektivt att säkerställa fastställande och genomförande av mål per havsområde. Alternativ 2 (införande av gemensamma kontaktpunkter för tillståndsgivning per havsområde) kan förväntas ha god effekt när det gäller att underlätta tillståndsgivning för gränsöverskridande projekt för havsbaserad förnybar energi. En kombination av båda alternativen rekommenderas.

När det gäller **industrin** förväntas alternativ 0 (inga förändringar) inte öka andelen förnybar energi i industrisektorns energiförbrukning, vilket skapar allvarliga farhågor när det gäller målet att minska utsläppen av växthusgaser senast 2030 och uppnå klimatneutralitet 2050. Alternativ 1 (föra in användning av förnybar energi i de revisioner som föreskrivs enligt energieffektivitetsdirektivet) skulle vara ett effektivt sätt att upplysa industriella aktörer om befintliga kostnadseffektiva lösningar för övergång till förnybar energi, utan administrativa bördor och i överensstämmelse med befintlig lagstiftning. Alternativ 2 (märkning av industriprodukter inom vissa sektorer som påstås vara tillverkade av förnybar energi) är ett effektivt sätt att skapa en enhetlig och sammanhängande marknad för de företag som släpper ut produkter och tjänster som produceras med förnybar energi på marknaden. All obligatorisk märkning skulle behöva utformas noggrant för att säkerställa förenlighet med WTO:s regler. Alternativen 1 och 2 skulle komplettera varandra och vara de effektivaste alternativen, i kombination med ett vägledande mål för användningen av förnybar energi inom industrin.

Generellt sett har alternativen positiva ekonomiska, miljömässiga och samhällsliga fördelar. Ett säkrare energisystem i EU som är mindre beroende av import skulle erhållas genom ökad

andel förnybar energi, särskilt havsbaserad energi. Översynen av REDII kommer sannolikt att ha positiv inverkan på den ekonomiska tillväxten och på investeringarna, genom att skapa arbetstillfällen av hög kvalitet, och genom att minska importen av fossila bränslen och sänka energikostnaderna för konsumenter och företag. Många av alternativen förväntas skapa arbetstillfällen, i linje med den planerade gröna digitala återhämtningen. En positiv inverkan på sysselsättningen förväntas, särskilt inom sektorer med koppling till förnybar energi, med ökad sysselsättning och kompetens inom bygg- och energiförsörjningssektorn och en övergång inom sysselsättningen mellan sektorerna. Varje utgift för förnybar energi skapar nästan 70 procent fler arbetstillfällen än motsvarande utgift för fossila bränslen, och solceller skapar mer än dubbelt så många arbetstillfällen per enhet producerad el än kol eller naturgas. Ökad användning energi från hållbara förnybara energikällor, inklusive förnybart väte, skulle leda till minskade utsläpp av växthusgaser. Att ersätta fossila bränslen kommer också att minska luftföroreningarna och ha en positiv inverkan på hälsan. En elektrifiering av vägtransporterna baserad på förnybar el skulle särskilt få positiv inverkan på luftföroreningar i städerna, och en elektrifiering av exempelvis uppvärmning av byggnader skulle bidra till avsevärt minskade utsläpp av växthusgaser och annan emission av miljöföroreningar från det europeiska byggnadsbeståndet, som i dag är starkt beroende av fossila bränslen. Luftkvaliteten i städerna kommer att förbättras genom bland annat förnybar uppvärmning, särskilt fjärrvärme. Skärpta hållbarhetskriterier för bioenergi kommer att ge positiva effekter på den biologiska mångfalden. Det kan leda till minskad import av biomassabränslen från länder utanför EU, då tredjeländer väljer att inte följa kriterierna och styr sin export bort från EU.

Översynen av REDII kommer främst att få praktiska konsekvenser för medlemsstaternas offentliga förvaltningar på grund det arbete som krävs för att nå de högre (bindande) målen och den därmed sammanhängande övervakningen. Det krävs även att de offentliga förvaltningarna gör insatser för att främja förnybar energi bland flera olika transportörer och underlätta för dem att använda den.

- Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling

Ett utvärdering av direktivet om förnybar energi inom ramen för programmet för lagstiftningens ändamålsenlighet (Refit-programmet) genomfördes mellan 2014 och 2016. Med tanke på att REDII antagits relativt nyligen utgör den föreslagna översynen inte en fullständig översyn av direktivet, utan begränsas till vad som anses nödvändigt för att på ett kostnadseffektivt sätt bidra till unionens klimatambition för 2030. I konsekvensbedömningen kartlades olika möjligheter att förenkla lagstiftningen och minska regleringskostnaderna.

Inga ändringar av systemet för övervakning av efterlevnaden planeras.

En ökad användning av förnybar energi inom uppvärmning och kylning och i byggnader kommer att kräva byggnadsarbeten/renoveringar av byggnader, vilket kommer att leda till ökad sysselsättning inom sektorn. Uppemot 95 % av byggföretagen, arkitektkontoren och anläggningsfirmorna är små och medelstora företag, så den ekonomiska effekten på små och medelstora företag kommer sannolikt att bli positiv. Vägledning och ekonomiskt stöd för energiköpsavtal kommer att erbjudas de små och medelstora företag som saknar resurser att hantera komplexa kontrakt. Strängare kriterier för skogsbiomassa kan ge upphov till ökade administrativa kostnader och bördor för små och medelstora ekonomiska aktörer.

För att säkerställa rättvis konkurrens på den inre marknaden bör samma regler gälla för alla ekonomiska aktörer. I förslaget görs inga undantag för små och medelstora företag eller mikroföretag, utom förenklade kontrollmekanismer för små energiproducerande anläggningar. De planerade ekonomiska effekterna kommer sannolikt också att gynna små och medelstora

företag, eftersom det till största delen är små och medelstora företag som är verksamma inom värdekedjan för införande av teknik för förnybar energi, särskilt solceller.

Grundläggande rättigheter

När det gäller förenligheten med stadgan om de grundläggande rättigheterna är det övergripande syftet med denna översyn att öka användningen av förnybar energi och minska utsläppen av växthusgaser, och detta är helt i linje med artikel 37 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, där det föreskrivs att en hög nivå i fråga om miljöskydd och en förbättring av miljöns kvalitet måste integreras i unionens politik och säkerställas i enlighet med principen om hållbar utveckling.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Genom detta förslag ändras ett befintligt direktiv om användning av förnybar energi, och de administrativa konsekvenserna och kostnaderna beräknas därför vara måttliga, eftersom de flesta nödvändiga strukturer och regler finns på plats. Förslaget medför inga ytterligare kostnader för EU:s budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

• Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering

Efter medlagstiftarnas antagande av detta ändringsdirektiv kommer kommissionen under införlivandeperioden att vidta följande åtgärder för att underlätta införlivandet:

- Upprätta en jämförelsetabell som fungerar som checklista för införlivande för både medlemsstaterna och kommissionen.
- Anordna möten med medlemsstaternas experter med ansvar för införlivandet av de olika delarna av direktivet för att diskutera hur de ska införlivas och skingra tvivel, antingen inom ramen för samordnade åtgärder för förnybara energikällor (*Concerted Action for Renewable Energy Sources, CA-RES*) eller i ett kommittéformat.
- Ge tillgång till bilaterala möten och samtal med medlemsstaterna vid specifika frågor om införlivandet av direktivet.

Efter tidsfristen för införlivande kommer kommissionen att göra en omfattande bedömning av huruvida medlemsstaterna har införlivat direktivet på ett fullständigt och korrekt sätt.

Genom förordning (EU) 2018/1999 om styrningen av energiunionen och av klimatåtgärder inrättades en ram för integrerad planering, övervakning och rapportering på energi- och klimatområdet för att övervaka framstegen mot klimat- och energimålen i linje med transparenskraven i Parisavtalet. Medlemsstaterna skulle senast i slutet av 2019 till kommissionen lämna in sina integrerade nationella energi- och klimatplaner, som ska omfatta energiunionens fem dimensioner för perioden 2021–2030. Från och med 2023 ska medlemsstaterna vartannat år rapportera om framstegen i genomförandet av planerna och dessutom senast den 30 juni 2023 underrätta kommissionen om sina utkast till uppdateringar av planerna, och de slutliga uppdateringarna ska lämnas in senast den 30 juni 2024. Denna uppdatering, som ska läggas fram 2024, ska omfatta planeringsskyldigheter i samband med eventuella nya mål som överenskommits i översynen av REDII. Eventuella ytterligare planerings- och rapporteringskrav som fastställs i detta förslag kommer inte att skapa något nytt planerings- och rapporteringssystem, utan kommer att omfattas av den befintliga ramen

för planering och rapportering i enlighet med förordning (EU) 2018/1999. Den framtida översynen av styrningsförordningen kommer att göra det möjligt att konsolidera dessa rapporteringskrav.

- **Förklarande dokument (för direktiv)**

Till följd av domstolens dom i målet kommissionen mot Belgien (mål C-543/17) måste medlemsstaterna i sina underrättelser om nationella införlivandeåtgärder lämna tillräckligt klara och precisa uppgifter om innehållet i de nationella bestämmelser genom vilka ett direktiv införlivas. Detta måste anges för varje skyldighet, inte endast på "artikelnivå". Om medlemsstaterna fullgör denna skyldighet behöver de i princip inte skicka förklarande dokument om införlivandet till kommissionen.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

De centrala bestämmelser som i väsentlig grad ändrar direktiv 2018/2001/EG eller tillför nya element är följande:

Genom artikel 1.1 ändras artikel 2 i REDII genom en ändring av definitionen av förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung och normalvärde, och genom tillägg av nya definitioner av rundvirke av hög kvalitet, förnybara drivmedel, elområde, smart mätarsystem, laddningspunkt, marknadsaktör, elmarknad, batteri för hemmabruk, elfordonsbatteri, industribatteri, hälsotillstånd, laddningstillstånd, energibörvärde, smart laddning, tillsynsmyndighet, tvåvägsladdning, normal laddningspunkt, industri, icke-energirelaterat ändamål, skogsplantage och planterad skog.

Genom artikel 1.2 ändras artikel 3.1 i REDII genom tillägg av det uppdaterade EU-målet för 2030 att andelen energi från förnybara energikällor i unionens slutliga energianvändning (brutto) år 2030 ska vara minst 40 %. Också artikel 3.3 ändras genom en skärpning av skyldigheten att minimera riskerna för otillbörliga snedvridningar av marknaden till följd av stödsystem och att undvika att bevilja stöd för vissa råvaror för energiproduktion i enlighet med kaskadprincipen. Det införs också en skyldighet att, med vissa undantag, fasa ut stöd till produktion av el från biomassa från och med 2026. I artikel 1.2 införs dessutom en ny punkt om elektrifiering för att hjälpa medlemsstaterna att nå sina nationella bidrag.

Genom artikel 1.3 ändras artikel 7 i REDII genom tillägg av den uppdaterade beräkningsmetoden för andelen energi från förnybara energikällor så att i) energi från förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung ska redovisas i den sektor där den förbrukas (el, uppvärmning, kylning eller transport), och ii) den förnybara el som används för att producera förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung inte ingår i beräkningen av den slutliga elanvändningen (brutto) från förnybara energikällor i medlemsstaten.

Genom artikel 1.4 ändras artikel 9.1 i REDII genom tillägg av en ny punkt om medlemsstaternas skyldighet att ha inrättat ett gränsöverskridande pilotprojekt inom 3 år, och artikel 9.7 i REDII genom tillägg av en ny punkt om gemensam planering av havsbaserad energi per havsområde, enligt vilken medlemsstaterna gemensamt ska fastställa och enas om att samarbeta kring den mängd havsbaserad förnybar energi som ska produceras inom varje havsområde senast 2050, med mellanliggande mål under 2030 och 2040.

Genom artikel 1.5 ändras artikel 15 i REDII genom att punkterna 4–7 om byggnader, som flyttats till en ny artikel 15a, utgår, hänvisningarna till standarder uppdateras, bestämmelsen om avtal om köp av förnybar el skärps, och en klausul läggs till om översyn av de administrativa förfarandena ett år efter ikraftträdandet av detta ändringsdirektiv.

Genom artikel 1.6 införs en ny artikel 15a om integrering av förnybar energi och stödjande åtgärder för att integrera uppvärmning och kylning i byggnader. Denna nya artikel innehåller ett nytt vägledande unionsmål för andelen förnybar energi i byggnader på 49 % senast 2030 och en hänvisning till den nya definitionen av ”effektivt system för fjärrvärme och fjärrkyla” som kommer att läggas till i det omarbetade energieffektivitetsdirektivet, vilket är ett sätt att uppnå miniminivåer av energi från förnybara energikällor i byggnader och byggnader som genomgår betydande renoveringar. Den anpassar ordalydelsen i punkterna om byggnader i artikel 15 i REDII för att koppla dem till uppnåendet av de vägledande målen för andelen förnybar energi och främja övergången från värmesystem för fossila bränslen till värmesystem för förnybara energikällor, samt för att vara förenliga med direktivet om byggnaders energiprestanda.

Genom artikel 1.7 ändras artikel 18.3 i REDII genom en anpassning av punkterna om klassificerings- och certifieringskraven för installatörer för att hantera den rådande bristen på installatörer av värmesystem för förnybar energi, som ”bromsar” utfasningen av system för fossila bränslen. Genom artikel 1.7 stryks även förteckningen över specifika typer av förnybar uppvärmningsteknik och ersätts med en allmän hänvisning till uppvärmningssystem för förnybara energikällor. Artikel 18.4 i REDII ändras även genom att medlemsstaterna åläggs att vidta åtgärder för att stödja deltagande i utbildningsprogram. Den möjlighet som medlemsstaterna tidigare hade att offentliggöra förteckningen över kvalificerade installatörer blir nu ett krav.

Genom artikel 1.8 ändras artikel 19.2 och 19.8 i REDII så att medlemsstaternas möjlighet att inte utfärda ursprungsgarantier till en producent som får ekonomiskt stöd avskaffas, varvid koppling görs till de ändringar som rör energiköpsavtal i artikel 15.

Genom artikel 1.9 ändras artikel 20.3 i REDII genom tillägg av en ny och kompletterande punkt för att förbättra energisystemintegreringen av fjärrvärme- och fjärrkylsystem med andra energinät, genom att medlemsstaterna i förekommande fall åläggs att utveckla effektiv fjärrvärme och fjärrkyla för att främja värme och kyla från förnybara energikällor.

Genom artikel 1.10 införs en ny artikel 20a i REDII som underlättar systemintegrering av förnybar el genom följande åtgärder:

- Systemansvariga för överförings- och distributionssystemen är skyldiga att tillgängliggöra information om andelen förnybar el och andelen växthusgasutsläpp i den el de levererar, i syfte att öka insynen och ge mer information till elmarknadens aktörer, aggregatorer, konsumenter och slutanvändare.
- Batteritillverkarna ska ge batteriägare och tredje parter som agerar på deras vägnar tillgång till information om batteriers kapacitet, hälsotillstånd, laddningsstatus och effektbörförbrukning.

- Medlemsstaterna ska säkerställa normala laddningspunkter som inte är tillgängliga för allmänheten kan erbjuda smart laddning, på grund av deras relevans för integreringen av energisystem.
- Medlemsstaterna ska säkerställa att bestämmelserna om användning av lagrings- och balanseringstillgångar inte diskriminerar små och/eller mobila lagringssystem deltagande på marknaden för flexibilitet, balansering och lagringstjänster.

Genom artikel 1.11 införs en ny artikel 22a i REDII om integrering av förnybar energi i industrin med ett vägledande mål på en årligt genomsnittlig ökning av andelen förnybara energikällor med 1,1 procentenheter och ett bindande mål på 50 procent för förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung som används som råmaterial eller energibärare. Det införs också ett krav på att märkningen av miljövänliga industriprodukter ska ange procentandelen förnybar energi som används enligt en gemensam EU-omfattande metod.

Genom artikel 1.12 ändras artikel 23.1 i REDII så att den årliga ökningen på 1,1 procentenheter inom värme och kyla blir ett bindande referensökning, och ytterligare ett stycke läggs till som ålägger medlemsstaterna att göra en bedömning av sin potential vad gäller energi från förnybara energikällor och användningen av spillvärme och spillkyla inom värme- och kylsektorn. Genom artikel 1.12 ändras också artikel 23.4 i REDII genom en utvidgad uppsättning åtgärder för att hjälpa dem att genomföra uppvärmnings- och kylningsmålet. Dessutom stärks denna punkt så att medlemsstaterna i stället för att sträva efter ska säkerställa att åtgärderna är tillgängliga för alla konsumenter, särskilt utsatta konsumenter med låg inkomst, som annars inte skulle ha tillräckligt startkapital för att

kunna dra nytta av dem

Genom artikel 1.13 ändras artikel 24.1 i REDII genom en uppdaterad punkt om information om andelen förnybar energi i fjärrvärme- och fjärrkylsystem. Genom artikel 1.13 ändras artikel 24.4 i REDII med en uppdaterad punkt om en höjning, från 1 procentenhet till 2,1 procentenheter, av målet för ökningen av andelen energi från förnybara energikällor och från spillvärme och spillkyla inom fjärrvärme och fjärrkyla, och en ny punkt läggs till som utvidgar tredjeparts tillträde till fjärrvärme- eller fjärrkylsystem över 25 MWt när detta är rimligt. Genom artikel 1.13 ändras artikel 24.5 i REDII genom en uppdaterad punkt där det läggs till en hänvisning till den nya definitionen av effektiv fjärrvärme (som ska läggas till i det omarbetade energieffektivitetsdirektivet), och medlemsstaterna åläggs att införa en mekanism för att hantera omotiverade avslag på ansökningar om tillträde för tredje part. Artikel 24.6 i det nya direktivet om integritet och elektronisk kommunikation ändras genom tillägg av en ny punkt om en ram för att underlätta samordning mellan aktörer som spelar en roll när det gäller användning av spillvärme och spillkyla. Genom artikel 1.13 ändras artikel 24.8 i REDII genom en uppdatering av punkter enligt vilka systemansvariga för distributionssystem var fjärde år ska bedöma potentialen för fjärrvärme- eller fjärrkylsystem att tillhandahålla balanseringstjänster och andra systemtjänster. Artikel 24.9 i REDII ändras genom en uppdaterad punkt om medlemsstaternas skyldighet att säkerställa att konsumenternas rättigheter och reglerna för drift av fjärrvärme- och fjärrkylsystem i enlighet med de reviderade reglerna är tydligt definierade, allmänt tillgängliga och verkställs av den behöriga myndigheten. Artikel 24.10 i REDII ändras genom tillägg av en uppdaterad punkt där korshänvisningarna

korrigeras och tillägg av den nya definitionen av effektiv fjärrvärme (ska läggas till i det omarbetade energieffektivitetsdirektivet).

Genom artikel 1.14 ändras artikel 25.1 i REDII genom att ambitionsnivån för förnybara energikällor inom transportsektorn höjs genom att ett mål för minskning av växthusgasintensiteten på 13 % uppställs, och genom att delmålet för avancerade biodrivmedel höjs från minst 0,2 % 2022 till 0,5 % 2025 och 2,2 % 2030 och genom att det införs ett delmål på 2,6 % för förnybara flytande och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung. Genom artikel 1.14 införs också en kreditmekanism för att främja elektromobilitet, enligt vilken ekonomiska aktörer som levererar förnybar el till elfordon via offentliga laddningspunkter kommer att få tillgodohavanden som de kan sälja till bränsleleverantörer som kan använda dem för att uppfylla bränsleleverantörernas skyldighet.

Genom artikel 1.15 ändras artikel 26 i REDII för att återspegla det mål för växthusgasintensiteten som fastställts för transportsektorn.

Genom artikel 1.16 ändras artikel 27.1 i REDII genom att det fastställs regler för beräkning av både minskningen av växthusgasintensiteten hos bränslen som uppnås genom användning av förnybara energikällor inom transportsektorn och målen för avancerade biodrivmedel och biogas och förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung. Genom artikel 1.16 stryks artikel 27.2 i REDII för att avskaffa de multiplikatorer som är förknippade med vissa förnybara drivmedel och med förnybar el som används inom transportsektorn. Genom artikel 1.16 ändras artikel 27.3 i REDII så att additionalitetsramen för el inom transportsektorn avskaffas, och så att bestämmelserna om beräkning av förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung som produceras från el görs tillämpliga oavsett inom vilken sektor sådana bränslen förbrukas.

Genom artikel 1.17 ändras artikel 28 genom att punkterna om unionsdatabasen, som nu regleras i artikel 31 a, stryks och genom att befogenheten i punkt 5 att anta en delegerad akt som specificerar metoden för att bedöma minskningen av växthusgasutsläpp från förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung och från återvunna kolbaserade bränslen, som nu regleras i artikel 1.20, stryks.

Genom artikel 1.18 ändras artikel 29.1, 29.3, 29.4, 29.5 och 29.6 i REDII genom en uppdatering av punkter med en riktad skärpning av de nuvarande hållbarhetskriterierna genom att de befintliga markkriterierna (t.ex. förbjudna arealer) för agrobiomassa även tillämpas på skogsbiomassa (inklusive primärskogar med stor mångfald och torvmarker). Dessa skärpta kriterier tillämpas på småskaliga biomassabaserade värme- och kraftanläggningar med en sammanlagd installerad tillförd effekt under 5 MW. Genom artikel 1.18 ändras artikel 29.10 i REDII genom uppdatering av en punkt där de befintliga tröskelvärdena för minskade växthusgasutsläpp för produktion av el, värme och kyla från biomassabränslen tillämpas på befintliga anläggningar (inte bara nya anläggningar). Genom artikel 1.18 läggs ytterligare inslag till i artikel 29.6 för att minimera de negativa effekterna av skörden på markkvaliteten och den biologiska mångfalden.

Genom artikel 1.19 införs en ny artikel 29a om kriterier för minskade växthusgasutsläpp för förnybara flytande och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung och av återvunna kolbaserade bränslen, så att energi från förnybara flytande

och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung endast kan tillgodoräknas när det gäller uppnåendet av de mål som fastställs i detta direktiv, om minskningen av växthusgasutsläpp är minst 70 % och energin från återvunna kolbaserade bränslen kan endast tillgodoräknas för transportmålet, om minskningen av växthusgasutsläpp är minst 70 %.

Genom artikel 1.20 ändras artikel 30 i REDII så att den anpassas till de ändringar som införts i artiklarna 29a och 31a. Genom förslaget införs också en förenklad kontrollmekanism för anläggningar på mellan 5 och 10 MW.

Genom artikel 1.21 stryks punkterna 2, 3 och 4 i artikel 31 i REDII, vilka reglerade möjligheten att använda regionala odlingsvärden, för att bättre främja producenternas enskilda insatser för att minska växthusgasintensiteten för råvaror.

Genom artikel 1.22 införs en ny artikel 31a, som reglerar unionsdatabasen, som utvidgar dess tillämpningsområde så att den kan omfatta bränslen inte bara inom transportsektorn. Det kommer att göra det möjligt att spåra flytande och gasformiga förnybara drivmedel och återvunna kolbaserade bränslen samt deras växthusgasutsläpp under hela livscykeln. Databasen är det övervaknings- och rapporteringsverktyg där bränsleleverantörerna måste föra in den information som krävs för att kontrollera att de uppfyller bränsleleverantörernas skyldigheter i artikel 25.

Genom artikel 2 ändras förordning (EU) 2018/1999 i syfte att ändra det bindande målet på unionsnivå på minst 32 % vad gäller andelen förnybar energi som används i unionen s2030 till ”unionens bindande mål för förnybar energi 2030” som avses i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001”. Andra centrala delar av förordning (EU) 2018/1999 ändras inte, såsom elsammanlänkningsmålet på 15 %, som fortsätter att vara avgörande för integreringen av förnybar energi.

Genom artikel 3 ändras direktiv 98/70/EG för att undvika en dubblering av lagstiftningskraven när det gäller målen om minskade koldioxidutsläpp från drivmedel och för en anpassning till direktiv (EU) 2018/2001, bland annat när det gäller skyldigheter avseende minskning av växthusgasutsläpp och användning av biodrivmedel.

Artikel 4 innehåller övergångsbestämmelser om rapporteringsskyldigheter enligt direktiv 98/70/EG för att säkerställa att de uppgifter som samlas in och rapporteras i enlighet med de artiklar i direktiv 98/70/EG som stryks genom artikel 3.4 i det här direktivet, överlämnas till kommissionen.

Artikel 5 innehåller bestämmelser om införlivande.

I artikel 6 upphävs rådets direktiv (EU) 2015/652.

Artikel 7 rör ikraftträdandet.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV**om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 och Europaparlamentets och rådets direktiv 98/70/EG vad gäller främjande av energi från förnybara energikällor och om upphävande av rådets direktiv (EU) 2015/652**

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 114 och 194.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande³,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande⁴,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) I den europeiska gröna given⁵ fastställs målet att EU ska bli klimatneutralt 2050 på ett sätt som bidrar till den europeiska ekonomin, tillväxten och sysselsättningen. Detta mål, och målet att minska utsläppen av växthusgaser med 55 % fram till 2030 i enlighet med den klimatmålsplan för 2030⁶ som godkänts av både Europaparlamentet⁷ och Europeiska rådet⁸, kräver en energiomställning och betydligt större andelar förnybara energikällor i ett integrerat energisystem.
- (2) Förnybar energi spelar en avgörande roll för genomförandet av den europeiska gröna given och uppnåendet av klimatneutralitet senast 2050 med tanke på att energisektorn står för över 75 % av de totala växthusgasutsläppen i unionen. Genom att minska dessa växthusgasutsläpp bidrar den förnybara energin också till att hantera miljöutmaningar såsom förlust av biologisk mångfald.
- (3) I Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001⁹ fastställs ett bindande mål för unionen om att minst 32 % av unionens slutliga energianvändning (brutto) ska utgöras av energi från förnybara energikällor

³ EUT C , , s. .

⁴ EUT C , , s. .

⁵ Meddelande från kommissionen COM(2019) 640 final, 11.12.2019, *Den europeiska gröna given*.

⁶ Meddelande från kommissionen COM(2020) 562 final, 17.9.2020, *Höjning av Europas klimatambition för 2030 Investering i en klimatneutral framtid till förmån för våra medborgare*.

⁷ Europaparlamentets resolution av den 15 januari 2020 om den europeiska gröna given (2019/2956(RSP)).

⁸ Europeiska rådets slutsatser av den 11 december 2020, <https://www.consilium.europa.eu/media/47296/1011-12-20-euco-conclusions-en.pdf>

⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001 av den 11 december 2018 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor (EUT L 328, 21.12.2018, s. 82).

senast 2030. Enligt klimatmålsplanen skulle andelen förnybar energi i den slutliga energianvändningen (brutto) behöva öka till 40 % fram till 2030 för att unionens mål om minskade växthusgasutsläpp ska kunna uppnås¹⁰. Det mål som anges i artikel 3 i det direktivet måste därför höjas.

- (4) Det finns en växande insikt om behovet av att anpassa bioenergipolitiken till kaskadprincipen för användning av biomassa¹¹, i syfte att säkerställa rättvis tillgång till marknaden för biomassaråvaror för att utveckla innovativa biobaserade lösningar med högt mervärde och en hållbar cirkulär bioekonomi. När medlemsstaterna utarbetar stödsystem för bioenergi bör de därför ta hänsyn till tillgänglig hållbar försörjning av biomassa för energianvändning och annan användning, underhållet av de nationella kolsänkorna i skogen och skogsekosystemen, principerna för den cirkulära ekonomin och kaskadanvändningen av biomassa, samt den avfallshierarki som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG¹². De bör därför inte bevilja stöd till produktion av energi från sågtimmer, fanertimmer, stubbar och rötter och undvika att främja användning av rundvirke av hög kvalitet för energi utom under väl definierade omständigheter. I enlighet med kaskadprincipen bör träbiomassa användas utifrån dess högsta ekonomiska och miljömässiga mervärde, och i följande prioriteringsordning: 1) träbaserade produkter, 2) förlängning av deras livslängd, 3) återanvändning, 4) återvinning, 5) bioenergi och 6) bortskaffande. När det inte är ekonomiskt lönsamt eller lämpligt från miljösynpunkt att använda träbiomassa på annat sätt, bidrar energiåtervinning till minskad elproduktion från icke förnybara källor. Medlemsstaternas stödsystem för bioenergi bör därför inriktas på sådana råvaror för vilka marknadskonkurrensen med materialsektorerna är liten och vars anskaffning anses vara positiv för både klimatet och den biologiska mångfalden, för att undvika negativa incitament till ohållbara produktionskedjor för bioenergi, i enlighet med gemensamma forskningscentrumets rapport *The use of woody biomass for energy production in the EU*¹³. När de vidare konsekvenserna av kaskadprincipen fastställs är det å andra sidan nödvändigt att erkänna de specifika nationella förhållanden som vägleder medlemsstaterna vid utformningen av stödprogrammen. Förebyggande, återanvändning och återvinning av avfall bör prioriteras. Medlemsstaterna bör undvika att ta fram stödsystem som står i motsättning till målen om avfallsbehandling och som skulle medföra att återvinningsbart avfall inte används effektivt. För att säkerställa en effektivare användning av bioenergi bör medlemsstaterna från och med 2026 inte längre stödja anläggningar som enbart producerar el, såvida inte de är belägna i regioner med särskild status i fråga om användningen när det gäller deras övergång från

¹⁰ Punkt 3 i Meddelande från kommissionen COM(2020) 562 final, 17.9.2020, *Höjning av Europas klimatambition för 2030 Investering i en klimatneutral framtid till förmån för våra medborgare*.

¹¹ Syftet med kaskadprincipen är att uppnå resurseffektivitet vid användning av biomassa genom att prioritera materiell användning av biomassa framför energianvändning av biomassa när så är möjligt, och på så sätt öka den mängd biomassa som finns tillgänglig inom systemet. I enlighet med kaskadprincipen bör träbiomassa användas utifrån dess högsta ekonomiska och miljömässiga mervärde, och i följande prioriteringsordning: 1) träbaserade produkter, 2) förlängning av deras livslängd, 3) återanvändning, 4) återvinning, 5) bioenergi och 6) bortskaffande.

¹² Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall och om upphävande av vissa direktiv. ((EUT L 312, 22.11.2008, s. 3).

¹³ <https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC122719>

fossila bränslen eller om anläggningarna använder avskiljning och lagring av koldioxid.

- (5) Den snabba tillväxten av och den ökande kostnadskonkurrenskraften hos produktion av förnybar el gör att sådan el kan användas för att tillgodose en allt större andel av energibehovet – till exempel genom värmepumpar för uppvärmning av byggnader eller för lågtemperaturprocesser inom industrin, elfordon för transport eller elektriska ugnar i vissa industrier. Förnybar el kan också användas för att producera syntetiska bränslen för användning inom transportsektorer som luft- och sjötransporter där det är svårt att minska koldioxidutsläppen. En ram för elektrifiering måste möjliggöra en stabil och effektiv samordning och utvidga marknadsmekanismerna för att matcha både utbud och efterfrågan i tid och rum, stimulera till investeringar i flexibilitet och bidra till integrering av stora andelar av intermittent förnybar produktion. Medlemsstaterna bör därför se till att utbyggnaden av förnybar el fortsätter att öka i tillräcklig takt för att tillgodose den ökande efterfrågan. För detta ändamål bör medlemsstaterna inrätta en ram som omfattar marknadskompatibla mekanismer för att övervinna återstående hinder för införande av säkra och adekvata elsystem som lämpar sig för en stor andel av förnybar energi, samt lagringsanläggningar, som är helt integrerade i elsystemet. Med hjälp av denna ram ska särskilt återstående hinder undanröjas, inbegripet sådana som inte är av ekonomisk art, såsom myndigheternas otillräckliga digitala resurser och personalresurser för att behandla ett ökande antal tillståndsansökningar.
- (6) Vid beräkningen av andelen förnybar energi i en medlemsstat bör förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung räknas i den sektor där de förbrukas (el, värme och kyla eller transport). För att undvika dubbelräkning bör den förnybara el som används för att producera dessa bränslen inte räknas. Det skulle leda till en harmonisering av redovisningsreglerna för dessa bränslen i hela direktivet, oavsett om de räknas med i det övergripande målet för förnybar energi eller för något delmål. Det skulle också göra det möjligt att räkna den energi som faktiskt förbrukats, med beaktande av energiförlusterna i processen för att producera dessa bränslen. Dessutom skulle det möjliggöra redovisning av förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung som importerats till och förbrukas i unionen.
- (7) Medlemsstaternas samarbete för att främja förnybar energi kan ske i form av statistiska överföringar, stödsystem eller gemensamma projekt. Det möjliggör en kostnadseffektiv utbyggnad av förnybar energi i hela Europa och bidrar till marknadsintegration. Trots den potential som ligger i samarbetet har det varit mycket begränsat, vilket har lett till otillfredsställande resultat när det gäller effektiviteten i att öka den förnybara energin. Medlemsstaterna bör därför åläggas att testa samarbete genom att genomföra ett pilotprojekt. Med projekt som finansieras med nationella bidrag inom ramen för unionens finansieringsmekanism för förnybar energi som inrättats genom kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 2020/1294¹⁴ skulle denna skyldighet uppfyllas för de berörda medlemsstaterna.

¹⁴ 2020/1294 av den 15 september 2020 om unionens finansieringsmekanism för förnybar energi (EUT L 303, 17.9.2020, s. 1).

- (8) Genom strategin för förnybar energi till havs ställs ett ambitiöst mål upp på 300 GW havsbaserad vindkraft och 40 GW havsenergi i alla unionens havsområden senast 2050. För att säkerställa denna betydande förändring kommer medlemsstaterna att behöva samarbeta över gränserna på havsområdesnivå. Medlemsstaterna bör därför gemensamt fastställa den mängd havsbaserad förnybar energiproduktion som ska byggas ut inom varje havsområde senast 2050, med mellanliggande steg 2030 och 2040. Dessa mål bör återspeglas i de uppdaterade nationella energi- och klimatplaner som kommer att läggas fram under 2023 och 2024 i enlighet med förordning (EU) 2018/1999. När medlemsstaterna fastställer mängden bör de beakta potentialen för havsbaserad förnybar energi i varje havsområde, miljöskydd, klimatanpassning och annan användning av havet samt unionens mål för minskade koldioxidutsläpp. Dessutom bör medlemsstaterna i allt högre grad överväga möjligheten att kombinera produktion av havsbaserad förnybar energi med överföringslinjer som sammanlänkar flera medlemsstater, i form av hybridprojekt eller, i ett senare skede, ett mer sammankopplat nät. Detta skulle göra det möjligt för el att flöda i olika riktningar och på så sätt maximera den socioekonomiska välfärden, optimera infrastrukturutgifterna och möjliggöra en mer hållbar användning av havet.
- (9) Marknaden för energiköpsavtal om förnybar energi växer snabbt och erbjuder en kompletterande ingång till marknaden för produktion av förnybar energi, vid sidan av medlemsstaternas stödsystem eller direktförsäljning på grossistmarknaden. Samtidigt är marknaden för energiköpsavtal om förnybar energi fortfarande begränsad till ett litet antal medlemsstater och stora företag, och betydande administrativa, tekniska och finansiella hinder kvarstår inom stora delar av unionsmarknaden. De befintliga åtgärderna i artikel 15 för att uppmuntra till användning av energiköpsavtal om förnybar energi bör därför stärkas ytterligare genom att man undersöker hur kreditgarantier kan användas för att minska de finansiella riskerna med dessa avtal, med beaktande av att dessa garantier, om de är offentliga, inte bör tränga ut privat finansiering.
- (10) Alltför komplicerade och utdragna administrativa förfaranden utgör ett stort hinder för utbyggnaden av förnybar energi. På grundval av de åtgärder för att förbättra de administrativa förfarandena för anläggningar för förnybar energi som medlemsstaterna senast den 15 mars 2023 ska rapportera i sina första integrerade nationella energi- och klimatlägesrapporter i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999¹⁵ bör kommissionen bedöma huruvida bestämmelserna i detta direktiv för att rationalisera förfarandena har lett till smidiga och proportionella förfaranden. Om bedömningen visar att det finns betydande utrymme för förbättringar bör kommissionen vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att medlemsstaterna har infört rationaliserade och effektiva administrativa förfaranden.

¹⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 av den 11 december 2018 om styrningen av energiunionen och av klimatåtgärder samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 663/2009 och (EG) nr 715/2009, Europaparlamentets och rådets direktiv 94/22/EG, 98/70/EG, 2009/31/EG, 2009/73/EG, 2010/31/EU, 2012/27/EU och 2013/30/EU samt rådets direktiv 2009/119/EG och (EU) 2015/652 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 (EUT L 328, 21.12.2018, s. 1).

- (11) Byggnader har en stor outnyttjad potential att bidra till minskningen av växthusgasutsläppen i unionen på ett verkningsfullt sätt. Det kommer att behövas en utfasning av fossila bränslen för uppvärmning och kylning inom denna sektor genom en ökad andel förnybar energi för att ambitionen i klimatmålsplanen om att uppnå unionens mål om klimatneutralitet ska uppfyllas. Framstegen när det gäller användning av förnybara energikällor för uppvärmning och kylning har dock stagnerat under det senaste årtiondet, och de bygger till stor del på ökad användning av biomassa. Utan att fastställa mål för att öka produktionen och användningen av förnybar energi i byggnader kommer det inte att finnas möjlighet att följa framstegen och identifiera flaskhalsar i användningen av förnybar energi. Dessutom kommer fastställandet av mål att ge investerarna en långsiktig signal, även för perioden omedelbart efter 2030. Det kommer att komplettera skyldigheterna i fråga om energieffektivitet och byggnaders energiprestanda. Därför bör vägledande mål för användningen av förnybar energi i byggnader fastställas för att styra och uppmuntra medlemsstaternas insatser för att utnyttja potentialen i att använda och producera förnybar energi i byggnader, uppmuntra utveckling och integrering av teknik som producerar förnybar energi och samtidigt skapa säkerhet för investerare och engagemang på lokal nivå.
- (12) Bristen på kvalificerade arbetstagare, särskilt installatörer och konstruktörer av värme- och kylsystem som drivs med förnybar energi, fördröjer ersättningen av värmesystem som bygger på fossila bränslen med system som bygger på energi från förnybara energikällor och utgör ett stort hinder för integreringen av förnybar energi i byggnader, industri och jordbruk. Medlemsstaterna bör samarbeta med arbetsmarknadens parter och gemenskaper för förnybar energi för att förutse vilka färdigheter som kommer att behövas. Ett tillräckligt antal högklassiga utbildningsprogram och certifieringssystem som säkerställer korrekt installation och tillförlitlig drift av ett brett spektrum av värme- och kylsystem för förnybar energi bör göras tillgängliga och utformas så att de lockar till sig deltagare. Medlemsstaterna bör överväga vilka åtgärder som bör vidtas för att locka till sig grupper som för närvarande är underrepresenterade på de berörda yrkesområdena. Förteckningen över utbildade och certifierade installatörer bör offentliggöras för att säkerställa konsumenternas förtroende och enkla tillgång till skraddarsydda konstruktions- och installatörsfärdigheter genom vilka korrekt installation och drift av förnybar värme och kyla kan garanteras.
- (13) Ursprungsgarantier är ett viktigt verktyg för konsumentinformation och för fortsatt användning av energiköpsavtal om förnybar energi. För att skapa en enhetlig bas på unionsnivå för användningen av ursprungsgarantier och för att ge tillgång till lämpliga styrkande bevis för personer som ingår energiköpsavtal om förnybar energi bör alla producenter av förnybar energi kunna få en ursprungsgaranti utan att det påverkar medlemsstaternas skyldighet att beakta ursprungsgarantiernas marknadsvärde om energiproducenterna får ekonomiskt stöd.
- (14) Utvecklingen av infrastruktur för fjärrvärme- och fjärrkylnät bör intensifieras och styras i riktning mot att utnyttja ett bredare spektrum av förnybara källor till värme och kyla på ett effektivt och flexibelt sätt för att öka användningen av förnybar energi och fördjupa integreringen av energisystem. Det är därför lämpligt att uppdatera förteckningen över förnybara energikällor som näten för

fjärrvärme och fjärrkyla i allt högre grad bör kunna utnyttjas och kräva att värmeenergilagring ska integreras som en källa till flexibilitet, ökad energieffektivitet och mer kostnadseffektiv drift.

- (15) Eftersom över 30 miljoner elfordon förväntas vara i bruk i unionen 2030 är det nödvändigt att säkerställa att de fullt ut kan bidra till systemintegreringen av förnybar el och därmed göra det möjligt att öka andelen förnybar el på ett kostnadsoptimalt sätt. Elfordonens potential att använda förnybar el i tider då tillgången är riklig och mata in den tillbaka i ett nät när det råder brist på el måste utnyttjas fullt ut. Det är därför lämpligt att införa särskilda åtgärder rörande elfordon samt information om förnybar energi och om hur och när den kan tillgås, som kompletterar åtgärderna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU¹⁶ och [förslaget till förordning om batterier och förbrukade batterier, om upphävande av direktiv 2006/66/EG och om ändring av förordning (EU) 2019/1020].
- (16) För att flexibilitets- och balanseringstjänster från aggregeringen av decentraliserade lagringstillgångar ska kunna utvecklas på ett konkurrenskraftigt sätt bör tillgång i realtid till grundläggande batteriinformation såsom hälsotillstånd, laddningsstatus, kapacitet och effektbörvärde tillhandahållas på icke-diskriminerande villkor och utan kostnad för ägarna eller användarna av batterierna och de enheter som agerar på deras vägnar, såsom förvaltare av byggnaders energisystem, leverantörer av rörlighetstjänster och andra aktörer på elmarknaden. Det är därför lämpligt att införa åtgärder för att tillgodose behovet av tillgång till sådana uppgifter för att underlätta integreringen av batterier för hemmabruk och elfordon, som ett komplement till bestämmelserna om tillgång till batteriuppgifter för att underlätta behandling för ändrad användning av batterier i [förslaget till kommissionens förordning om batterier och förbrukade batterier, om upphävande av direktiv 2006/66/EG och om ändring av förordning (EU) 2019/1020]. Bestämmelserna om tillgång till batteriuppgifter för elfordon bör gälla utöver alla bestämmelser i unionslagstiftningen om typgodkännande av fordon.
- (17) Det ökande antalet elfordon på väg och järnväg och till sjöss, och inom andra transportsätt, kommer att kräva att laddningen optimeras och styrs på ett sätt som inte orsakar överbelastning och som drar full nytta av tillgången på förnybar el och låga elpriser i systemet. I situationer där tvåvägsladdning skulle bidra till att ytterligare öka spridningen av förnybar el för elfordonsparker inom transportsektorn och i elsystemet i allmänhet bör en sådan funktion också göras tillgänglig. Med tanke på laddningspunkternas långa livslängd bör kraven för laddningsinfrastruktur uppdateras på ett sätt som tillgodoser framtida behov och inte leder till negativa inlåsnings effekter för utvecklingen av teknik och tjänster.
- (18) Användare av elfordon som ingår avtal med leverantörer av elektromobilitetstjänster och aktörer på elmarknaden bör ha rätt att få information och förklaringar om hur avtalsvillkoren kommer att påverka

¹⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU av den 22 oktober 2014 om utbyggnad av infrastrukturen för alternativa bränslen (EUT L 307, 28.10.2014, s. 1).

användningen av deras fordon och batteriets hälsotillstånd. Leverantörer av elektromobilitetstjänster och aktörer på elmarknaden bör tydligt förklara för användare av elfordon hur de kommer att få ersättning för de flexibilitets-, balanserings- och lagringstjänster som tillhandahålls elsystemet och elmarknaden genom användningen av deras elfordon. Användare av elfordon måste också garanteras sina konsumenträttigheter när de ingår sådana avtal, särskilt när det gäller skyddet av deras personuppgifter, såsom lokalisering och körvanor, i samband med användningen av deras fordon. Elfordsanvändarnas preferenser när det gäller den typ av el som köps för att användas i deras elfordon, liksom andra preferenser, kan också omfattas av sådana avtal. Av ovanstående skäl är det viktigt att användare av elfordon kan använda sitt abonnemang vid flera laddningspunkter. Detta gör det också möjligt för elfordsanvändarens tjänsteleverantör att på bästa sätt integrera elfordonet i elsystemet, genom förutsägbar planering och incitament som bygger på användarens preferenser. Det är också i linje med principerna om ett konsumentcentrerat och prosumentbaserat energisystem och rätten för elfordsanvändare att som slutanvändare välja leverantör enligt bestämmelserna i direktiv (EU) 2019/944.

- (19) Decentraliserade lagringstillgångar, såsom batterier för hemmabruk och batterier i elfordon, har potential att erbjuda betydande flexibilitets- och balanseringstjänster till nätet genom aggregering. För att underlätta utvecklingen av sådana tjänster bör reglerna om anslutning och drift av lagringstillgångar, såsom tariffer, åtagandetider och anslutningsspecifikationer, utformas på ett sätt som inte hämmar potentialen hos alla lagringstillgångar, inbegripet små och mobila sådana, att erbjuda systemet flexibilitets- och balanseringstjänster och bidra till ytterligare spridning av förnybar el, jämfört med större, stationära lagringstillgångar.
- (20) Laddningspunkter där elfordon vanligen parkeras under längre perioder, t.ex. på grund av bosättning eller sysselsättning, är mycket relevanta för integreringen av energisystem, och smarta laddningsfunktioner måste därför säkerställas. I detta avseende är driften av icke-allmänt tillgänglig normal laddningsinfrastruktur särskilt viktig för integreringen av elfordon i elsystemet eftersom den är belägen där elfordon parkeras upprepade gånger under lång tid, till exempel i byggnader med begränsat tillträde, personalparkeringsplatser eller parkeringsplatser som hyrs ut till fysiska eller juridiska personer.
- (21) Industrin står för 25 % av unionens energiförbrukning och är en stor konsument av uppvärmning och kylning, som för närvarande försörjs till 91 % med fossila bränslen. 50 % av efterfrågan på värme och kyla avser dock låg temperatur (< 200 °C) för vilken det finns kostnadseffektiva alternativ med förnybar energi, bland annat genom elektrifiering. Dessutom använder industrin icke-förnybara källor som råmaterial för att tillverka produkter som stål eller kemikalier. Dagens beslut om industriinvesteringar kommer att avgöra vilka framtida industriprocesser och energialternativ som industrin kan överväga, så det är viktigt att dessa investeringsbeslut är framtidssäkrade. Därför bör riktmärken införas för att uppmuntra industrin att övergå till produktionsprocesser som bygger på förnybara källor, som inte bara använder förnybar energi som drivmedel, utan också använder förnybara råvaror såsom förnybart väte. Dessutom krävs en gemensam metod för produkter som är märkta som framställda helt eller delvis med hjälp av förnybar energi eller med

förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung som råvara, med beaktande av unionens befintliga metoder för produktmärkning och initiativ för hållbara produkter. Med hjälp av denna kan bedrägliga metoder undvikas och konsumenternas förtroende ökas. Med tanke på att konsumenterna föredrar produkter som bidrar till miljö- och klimatförändringsmålen skulle den stimulera efterfrågan på dessa produkter på marknaden.

- (22) Förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung kan användas för energiändamål, men också för andra ändamål än energi, såsom råmaterial inom industrin för tillverkning av t.ex. stål eller kemikalier. Användningen av förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung för båda ändamålen utnyttjar deras fulla potential att ersätta fossila bränslen som råmaterial och minskar utsläppen av växthusgaser inom industrin, och sådan användning bör därför ingå i ett mål för användningen av förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung. Nationella åtgärder för att främja användningen av förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung inom industrin bör inte leda till ökade nettoföroreningar till följd av ökad efterfrågan på elproduktion som tillgodoses av de mest förorenande fossila bränslena, såsom kol, diesel, brunkol, torv och oljeskiffer.
- (23) Att öka ambitionerna inom värme- och kylsektorn är avgörande för att uppnå det övergripande målet för förnybar energi, med tanke på att uppvärmning och kylning utgör ungefär hälften av unionens energiförbrukning och omfattar ett brett spektrum av slutliga användningsområden och teknik inom byggnader, industri samt fjärrvärme och fjärrkyla. För att påskynda ökningen av förnybar energi inom uppvärmning och kylning bör en årlig ökning på 1,1 procentenheter på medlemsstatsnivå göras bindande som ett minimum för alla medlemsstater. För de medlemsstater som inom värme- och kylsektorn redan har andelar av förnybar energi som överstiger 50 % bör det vara möjligt att tillämpa endast hälften av den bindande årliga ökningen, och medlemsstater med andelar som överstiger 60 % får räkna eventuella sådana andelar som fullgörande av den genomsnittliga årliga ökningen i enlighet med artikel 23.2 b och 23.2 c. Dessutom bör medlemsstatsspecifika tillägg fastställas för att omfördela de ytterligare insatserna till önskad nivå för förnybar energi 2030 mellan medlemsstaterna på grundval av BNP och kostnadseffektivitet. En längre förteckning över olika åtgärder bör också ingå i direktiv (EU) 2018/2001 för att underlätta en ökning av andelen förnybar energi inom uppvärmning och kylning. Medlemsstaterna får genomföra en eller flera åtgärder som är upptagna på förteckningen.
- (24) För att säkerställa att den större betydelsen av fjärrvärme och fjärrkyla går hand i hand med bättre information till konsumenterna är det lämpligt att förtydliga och skärpa kraven på offentliggörande av information om dessa systems andel förnybar energi och energieffektivitet.
- (25) Moderna effektiva fjärrvärme- och fjärrkylsystem som bygger på förnybar energi har visat sin potential att tillhandahålla kostnadseffektiva lösningar för integrering av förnybar energi, ökad energieffektivitet och integrering av energisystem, vilket underlättar den övergripande minskningen av koldioxidutsläpp i värme- och kylsektorn. För att säkerställa att denna potential utnyttjas bör den årliga ökningen av förnybar energi och/eller spillvärme inom fjärrvärme och fjärrkyla höjas från 1 procentenhet till 2,1 procentenheter utan

att ändra ökningens preliminära karaktär, som återspeglar den ojämna utvecklingen av denna typ av nät inom unionen.

- (26) För att återspegla den ökade betydelsen av fjärrvärme och fjärrkyla och behovet av att styra utvecklingen av dessa nät i riktning mot en integrering av mer förnybar energi är det lämpligt att fastställa krav för att säkerställa att tredjepartsleverantörer av förnybar energi och spillvärme och spillkyla ansluts till fjärrvärme- eller fjärrkylsystem över 25 MW.
- (27) Spillvärme och spillkyla underutnyttjas trots att de är allmänt tillgängliga, vilket leder till slöseri med resurser, lägre energieffektivitet i de nationella energisystemen och högre energianvändning än nödvändigt i unionen. Krav på närmare samordning mellan systemansvariga för fjärrvärme och fjärrkyla, industri- och tjänstesektorn och lokala myndigheter skulle kunna underlätta den dialog och det samarbete som krävs för att utnyttja kostnadseffektivitetspotentialen hos spillvärme och spillkyla genom fjärrvärme- och fjärrkylsystem.
- (28) För att säkerställa att fjärrvärme och fjärrkyla deltar fullt ut i integreringen av energisektorn är det nödvändigt att utvidga samarbetet med systemansvariga för eldistributionssystem till systemansvariga för överföringssystem och bredda samarbetet till planering av nätinvesteringar och till marknaderna för att bättre utnyttja potentialen hos fjärrvärme och fjärrkyla för att tillhandahålla flexibilitetstjänster på elmarknaderna. Ytterligare samarbete med gasnätoperatörer, inbegripet vätgasnät och andra energinät, bör också göras möjligt för att säkerställa en bredare integration av energibärare och att de används så kostnadseffektivt som möjligt.
- (29) Användningen av förnybara bränslen och förnybar el inom transportsektorn kan bidra till minskade koldioxidutsläpp i unionens transportsektor på ett kostnadseffektivt sätt och förbättra bland annat energidiversifieringen inom denna sektor och samtidigt främja innovation, tillväxt och sysselsättning i unionens ekonomi och minska beroendet av energiimport. För att uppnå det höjda målet för minskade växthusgasutsläpp som fastställts av unionen bör andelen förnybar energi som levereras till alla transportsätt i unionen höjas. Att uttrycka målet för transportsektorn som ett mål för minskning av växthusgasintensiteten skulle stimulera till en ökad användning i transportsektorn av de bränslen som är mest kostnadseffektiva och har högst prestanda när det gäller minskade växthusgasutsläpp. Dessutom skulle ett mål för minskning av växthusgasintensiteten stimulera till innovation och fastställa ett tydligt riktmärke för jämförelse mellan olika bränsletyper och förnybar el beroende på deras växthusgasintensitet. Som komplement till detta skulle en höjning av det energibaserade målet för avancerade biodrivmedel och biogas och införande av ett mål för förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung säkerställa en ökad användning av förnybara bränslen med minsta miljöpåverkan inom transportsätt som är svåra att elektrifiera. Uppnåendet av dessa mål bör säkerställas genom skyldigheter för bränsleleverantörer samt genom andra åtgärder som ingår i [förordning (EU) 2021/XXX om användning av förnybara och koldioxidsnåla bränslen för sjötransport – FuelEU Maritime och förordning (EU) 2021/XXX om säkerställande av lika villkor för hållbar lufttransport]. Särskilda skyldigheter för leverantörer av flygbränsle bör fastställas endast i enlighet med [förordning (EU) 2021/XXX om säkerställande av lika villkor för hållbar lufttransport].

- (30) Elektromobilitet kommer att spela en viktig roll för minskade koldioxidutsläpp i transportsektorn. För att främja den fortsatta utvecklingen av elektromobilitet bör medlemsstaterna inrätta en kreditmekanism som gör det möjligt för operatörer av laddningspunkter som är tillgängliga för allmänheten att genom att tillhandahålla förnybar el bidra till fullgörandet av den skyldighet som medlemsstaterna har infört för bränsleleverantörer. Samtidigt som el inom transportsektorn stöds genom en sådan mekanism är det viktigt att medlemsstaterna fortsätter att hålla en hög ambitionsnivå för utfasningen av fossila bränslen i sin mix av flytande bränslen inom transportsektorn.
- (31) Unionens politik för förnybar energi syftar till att bidra till uppnåendet av Europeiska unionens mål för begränsning av klimatförändringar med avseende på att minska utsläppen av växthusgaser. För att uppnå detta mål är det viktigt att även bidra till bredare miljömål, särskilt förebyggande av förlust av biologisk mångfald, där det finns en negativ inverkan från den indirekta ändring av markanvändning som hänger samman med produktionen av vissa biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassa-bränslen. Att bidra till dessa klimat- och miljömål utgör en viktig och långvarig generationsöverskridande angelägenhet för unionens medborgare och unionslagstiftaren. Följaktligen bör förändringarna i det sätt på vilket målet för transportsektorn beräknas inte påverka de gränser som fastställts för hur man ska redovisa vissa bränslen som framställs av livsmedels- och fodergrödor å ena sidan och bränslen med hög risk för indirekt ändring av markanvändning å andra sidan. För att inte skapa incitament att använda biodrivmedel och biogas som produceras från livsmedels- och fodergrödor inom transportsektorn bör dessutom medlemsstaterna även i fortsättningen kunna välja om dessa ska räknas med i målet för transportsektorn eller inte. Om de inte räknar med dem får de sänka målet för minskning av växthusgasintensiteten i enlighet med detta, förutsatt att biodrivmedel baserade på livsmedels- och fodergrödor minskar växthusgasutsläppen med 50 %, vilket motsvarar de typiska värden som anges i en bilaga till detta direktiv för minskningen av växthusgasutsläpp från de mest relevanta produktionskedjorna för biodrivmedel baserade på livsmedels- och fodergrödor samt den minimitröskel för minskningar som gäller för de flesta anläggningar som producerar sådana biodrivmedel.
- (32) Att uttrycka målet för transportsektorn som ett mål för minskning av växthusgasintensiteten gör det onödigt att använda multiplikatorer för att främja vissa förnybara energikällor. Anledningen till detta är att olika förnybara energikällor minskar utsläppen av växthusgaser i olika mängd och därför bidrar till ett mål på olika sätt. Förnybar el bör anses vara utsläppsfri, vilket innebär att den minskar utsläppen med 100 % jämfört med el som produceras från fossila bränslen. Detta kommer att skapa incitament för användning av förnybar el, eftersom det är osannolikt att så stora minskningar skulle kunna uppnås med förnybara bränslen och återvunna kolbaserade bränslen. Elektrifiering som bygger på förnybara energikällor skulle därför bli det effektivaste sättet att minska koldioxidutsläppen från vägtransporter. För att dessutom främja användningen av avancerade biodrivmedel och biogas och förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung inom luftfart och sjöfart, som är svåra att elektrifiera, är det lämpligt att behålla multiplikatorn för de bränslen som levereras inom dessa transportsätt när de räknas med i de specifika målen för dessa bränslen.

- (33) Direkt elektrifiering av slutanvändarsektorerna, inklusive transportsektorn, bidrar till effektiviteten och underlättar övergången till ett energisystem som bygger på förnybar energi. Den är således i sig ett effektivt sätt att minska utsläppen av växthusgaser. Det är därför inte nödvändigt att skapa en ram för additionalitet som specifikt ska tillämpas på förnybar el som levereras till elfordon inom transportsektorn.
- (34) Eftersom förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung ska räknas som förnybar energi oavsett i vilken sektor de förbrukas, bör reglerna för att fastställa deras förnybara karaktär när de produceras från el, vilka endast var tillämpliga på dessa drivmedel när de förbrukades inom transportsektorn, utvidgas till att omfatta alla förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung, oavsett i vilken sektor de förbrukas.
- (35) För att säkerställa högre miljöeffektivitet i unionens hållbarhetskriterier och kriterier för minskade växthusgasutsläpp för fasta biomassabränslen i anläggningar som producerar värme, el och kyla bör minimitröskeln för att tillämpa dessa kriterier sänkas från nuvarande 20 MW till 5 MW.
- (36) Direktiv (EU) 2018/2001 stärkte ramen för hållbar bioenergi och minskade växthusgasutsläpp genom att fastställa kriterier för alla slutanvändarsektorer. I direktivet fastställdes särskilda regler för biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen som produceras från skogsbiomassa, vilket kräver hållbar skördeverksamhet och redovisning av utsläpp som orsakas av ändrad markanvändning. För att uppnå ett ökat skydd av kolrika livsmiljöer med särskilt stor biologisk mångfald, såsom urskogar, skogar med stor biologisk mångfald, gräsmarker och torvmarker, bör undantag och begränsningar införas för anskaffning av skogsbiomassa från dessa områden, i linje med strategin för biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen som produceras från agrobiomassa. Dessutom bör kriterierna för minskade växthusgasutsläpp även gälla för befintliga biomassabaserade anläggningar, för att säkerställa att produktionen av bioenergi i alla sådana anläggningar leder till minskade växthusgasutsläpp jämfört med energi som produceras från fossila bränslen.
- (37) För att minska den administrativa bördan för producenter av förnybara bränslen och återvinna kolbaserade bränslen och för medlemsstater där kommissionen genom en genomförandeakt har erkänt att frivilliga eller nationella system ger belägg för eller tillhandahåller korrekta uppgifter om efterlevnaden av hållbarhetskriterierna och kriterierna för minskade växthusgasutsläpp samt andra krav som fastställs i detta direktiv, bör medlemsstaterna godta resultaten av certifieringar utfärdade av system som omfattas av kommissionens erkännande. För att minska bördan för små anläggningar bör medlemsstaterna inrätta en förenklad kontrollmekanism för anläggningar på mellan 5 och 10 MW.
- (38) Den unionsdatabas som ska inrättas av kommissionen syftar till att göra det möjligt att spåra flytande och gasformiga förnybara bränslen och återvinna kolbaserade bränslen. Dess räckvidd bör utvidgas från transportsektorn till att omfatta alla andra slutanvändarsektorer där sådana bränslen förbrukas. Detta bör på ett avgörande sätt bidra till en omfattande övervakning av produktionen och konsumtionen av dessa bränslen och minska riskerna för dubbelräkning eller oriktigheter längs de leveranskedjor som omfattas av unionsdatabasen. För att undvika risken för dubbla anspråk på samma förnybara gas bör

dessutom en ursprungsgaranti som utfärdats för varje leverans av förnybar gas som registrerats i databasen annulleras.

- (39) I förordning (EU) 2018/1999 (styrningsförordningen) hänvisas på flera ställen till det bindande målet på unionsnivå om minst 32 % för andelen förnybar energi som används i unionen 2030. Eftersom detta mål måste höjas för att effektivt bidra till ambitionen att minska utsläppen av växthusgaser med 55 % fram till 2030, bör dessa hänvisningar ändras. Eventuella ytterligare planerings- och rapporteringskrav kommer inte att skapa något nytt planerings- och rapporteringssystem, utan bör omfattas av den befintliga ramen för planering och rapportering i enlighet med förordning (EU) 2018/1999.
- (40) Tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv 98/70/EG¹⁷ bör ändras för att undvika en överlappning när det gäller regleringsmässiga krav i fråga om målen för minskade koldioxidutsläpp från transportsektorn och för anpassning till direktiv (EU) 2018/2001.
- (41) Definitionerna i direktiv 98/70/EG bör ändras för att anpassa dem till direktiv (EU) 2018/2001 och därigenom undvika att olika definitioner tillämpas i dessa två rättsakter.
- (42) Skyldigheterna avseende minskning av växthusgasutsläpp och användning av biodrivmedel i direktiv 98/70/EG bör utgå för att rationalisera och undvika överlappande lagstiftning när det gäller de skärpta krav på minskade koldioxidutsläpp från transportsektorn som föreskrivs i direktiv (EU) 2018/2001.
- (43) De skyldigheter avseende övervakningen av och rapporteringen om minskningar av växthusgasutsläpp som fastställs i direktiv 98/70/EG bör utgå för att undvika att rapporteringsskyldigheterna regleras två gånger.
- (44) Rådets direktiv (EU) 2015/652, som innehåller närmare bestämmelser för ett enhetligt genomförande av artikel 7a i direktiv 98/70/EG, bör upphävas, eftersom det blir obsolet genom att artikel 7a i direktiv 98/70/EG upphävs genom det här direktivet.
- (45) När det gäller biobaserade komponenter i dieselbränsle begränsar hänvisningen i direktiv 98/70/EG till dieselbränsle B7, dvs. dieselbränsle med en halt av upp till 7 % fettsyrametylestrar (FAME), tillgängliga alternativ för att uppnå högre mål för inblandning av biodrivmedel enligt direktiv (EU) 2018/2001. Detta beror på att nästan hela unionens försörjning av dieselbränsle redan är av kategori B7. Den maximala andelen biobaserade komponenter bör därför ökas från 7 % till 10 %. För att upprätthålla marknadstillväxten för B10, dvs. dieselbränsle som innehåller upp till 10 % fettsyrametylestrar (FAME), krävs en unionstäckande B7-skyddsnivå på 7 % FAME i dieselbränsle på grund av den betydande andel icke B10-kompatibla fordon som förväntas finnas i fordonsparken senast 2030. Detta bör återspeglas i artikel 4.1 andra stycket i direktiv 98/70/EG i dess ändrade lydelse enligt denna akt.

¹⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/70/EG av den 13 oktober 1998 om kvaliteten på bensin och dieselbränslen och om ändring av rådets direktiv 93/12/EEG (EGT L 350, 28.12.1998, s. 58).

- (46) Övergångsbestämmelserna bör möjliggöra en fortsatt datainsamling under ordnade former och ett uppfyllande av rapporteringskyldigheterna med avseende på de artiklar i direktiv 98/70/EG som utgår genom det här direktivet.
- (47) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument av den 28 september 2011¹⁸, har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. När det gäller detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är motiverat, särskilt till följd av domstolens dom i målet kommissionen mot Belgien¹⁹ (mål C-543/17).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv (EU) 2018/2001

Direktiv (EU) 2018/2001 ska ändras på följande sätt:

1) I artikel 2 ska andra stycket ändras på följande sätt:

a) Led 36 ska ersättas med följande:

”36. förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung: flytande och gasformiga bränslen vilkas energiinnehåll hämtas från andra förnybara energikällor än biomassa.”

b) Led 47 ska ersättas med följande:

”47. normalvärde: ett värde som härleds från ett typiskt värde med tillämpning av på förhand fastställda faktorer, vilket på de villkor som fastställs i detta direktiv får användas i stället för ett faktiskt värde.”

c) Följande punkter ska läggas till:

”1a. Rundvirke av hög kvalitet: rundvirke som avverkats eller på annat sätt skördats och avlägsnats och vars egenskaper, såsom art, dimensioner, raket och märgens densitet, gör det lämpligt för industriell användning, såsom definieras och vederbörligen motiveras av medlemsstaterna enligt de relevanta skogliga förutsättningarna. Detta omfattar inte förkommersiell gallring eller träd som utvinns ur skogar som drabbats av bränder, skadegörare, sjukdomar eller skador på grund av abiotiska faktorer.

¹⁸ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

¹⁹ Domstolens dom av den 8 juli 2019, Tyskland/rådet, C-543/17, ECLI: EU: C:2019:573.

- 14a. *elområde*: ett elområde enligt definitionen i artikel 2.65 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/943²⁰.
- 14b. *smart mätarsystem*: ett smart mätarsystem enligt definitionen i artikel 2.23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/944²¹.
- laddningspunkt*: en laddningspunkt enligt definitionen i artikel 2.33 i direktiv (EU) 2019/944.
- 14d. *marknadsaktör*: en marknadsaktör enligt definitionen i artikel 2.25 i förordning (EU) 2019/943.
- 14e. *elmarknad*: en elmarknad enligt definitionen i artikel 2.9 i direktiv (EU) 2019/944.
- 14f. *batteri för hemmabruk*: ett fristående uppladdningsbart batteri med en nominell kapacitet på mer än 2 kW som är lämpligt att installera och använda i en bostadsmiljö.
- 14 g. *elfordonsbatteri*: ett elfordonsbatteri enligt definitionen i artikel 2.12 i [förslag till förordning om batterier och förbrukade batterier, om upphävande av direktiv 2006/66/EG och om ändring av förordning (EU)nr 2019/1020²²].
- 14h. *industribatteri*: ett industribatteri enligt definitionen i artikel 2.11 i [förslag till förordning om batterier och förbrukade batterier, om upphävande av direktiv 2006/66/EG och om ändring av förordning (EU) 2019/1020].
- 14i. *hälsotillstånd*: hälsotillstånd enligt definitionen i artikel 2.25 i [förslag till förordning om batterier och förbrukade batterier, om upphävande av direktiv 2006/66/EG och om ändring av förordning (EU) nr 2019/1020²³].
- 14j. *laddningsstatus*: laddningsstatus enligt definitionen i artikel 2.24 i [förslag till förordning om batterier och förbrukade batterier, om upphävande av direktiv 2006/66/EG och om ändring av förordning (EU) 2019/1020].
- 14k. *effektbörvärde*: den information som finns i batteriets styrsystem och som anger vilka effektinställningar batteriet ska ha under en uppladdning eller urladdning för att dess hälsotillstånd och operativa användning ska optimeras.
- 14l. *smart laddning*: en laddningsfunktion där intensiteten på den elektricitet som överförs till batteriet justeras i realtid, baserat på information som tas emot genom elektronisk kommunikation.
- 14m. *tillsynsmyndighet*: en tillsynsmyndighet enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv (EU) 2019/943.
- 14n. *tvåvägsladdning*: en smart laddningsfunktion där elflödets riktning kan vändas, så att det går från batteriet till den laddningspunkt som batteriet är anslutet till.

²⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/943 av den 5 juni 2019 om den inre marknaden för el (EUT L 158, 14.6.2019, s. 54).

²¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/944 av den 5 juni 2019 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om ändring av direktiv 2012/27/EU (EUT L 158, 14.6.2019, s. 125).

²² COM(2020) 798 final.

²³ Förslag till kommissionens förordning om batterier och förbrukade batterier, om upphävande av direktiv 2006/66/EG och om ändring av förordning (EU) 2019/1020 (xxxx).

- 14o. *normal laddningspunkt*: en normal laddningspunkt enligt definitionen i artikel 2.31 i [förslag till förordning om utbyggnad av infrastrukturen för alternativa bränslen och om upphävande av direktiv 2014/94/EU].
- 18a. *industri*: företag och produkter som omfattas av avdelningarna B, C, F och J, huvudgrupp 63 i den statistiska näringsgrensindelningen (NACE REV.2)²⁴.
- 18b. *icke-energirelaterat ändamål*: användning av bränslen som råmaterial i en industriprocess i stället för användning av bränslen för energiproduktion.
- 22a. *förnybara drivmedel*: biodrivmedel, flytande biobränslen, biomassabränslen och förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung.
- 44a. *skogsplantage*: planterad skog som brukas intensivt och som vid plantering och mogen skog uppfyller samtliga följande kriterier: en eller två arter, samma åldersklass och regelbundna avstånd. Det omfattar plantage med kort växtföljd för trä, fiber och energi, men inte skog som planterats som skydd eller för återställande av ekosystem, samt skog som anlagts genom plantering eller sådd och som vid mogen skog liknar eller kommer att likna naturligt förnygrad skog.
- 44b. *planterad skog*: skog som till övervägande del består av träd och anlagts genom plantering och/eller avsiktlig sådd, förutsatt att de planterade eller sådda träden förväntas utgöra mer än femtio procent av timret på rot vid mognad. Det omfattar även skottskog från träd som ursprungligen planterats eller såtts.”

2) Artikel 3 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska gemensamt säkerställa att andelen energi från förnybara energikällor i unionens slutliga energianvändning (brutto) år 2030 är minst 40 %.”

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Medlemsstaterna ska vidta åtgärder för att säkerställa att energi från biomassa produceras på ett sätt som minimerar otillbörliga snedvridande effekter på marknaden för biomassaråvaror och skadliga effekter på den biologiska mångfalden. För detta ändamål ska de ta hänsyn till avfallshierarkin enligt artikel 4 i direktiv 2008/98/EG och den kaskadprincip som avses i tredje stycket.

Som en del av de åtgärder som avses i första stycket ska följande göras:

²⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1893/2006 av den 20 december 2006 om fastställande av den statistiska näringsgrensindelningen Nace rev. 2 och om ändring av rådets förordning (EEG) nr 3037/90 och vissa EG-förordningar om särskilda statistikområden (EUT L 393, 30.12.2006, s. 1).

a) Medlemsstaterna ska inte bevilja stöd för

- i) användning av sågtimmer, fanertimmer, stubbar och rötter för att producera energi,
- ii) produktion av förnybar energi som produceras vid förbränning av avfall, om kraven på separat insamling i direktiv 2008/98/EG inte har uppfyllts, och
- iii) metoder som inte är förenliga med den delegerade akt som avses i tredje stycket.

b) Från och med den 31 december 2026, och utan att det påverkar skyldigheterna i första stycket, ska medlemsstaterna inte bevilja stöd för produktion av el från skogsbiomassa i anläggningar som enbart producerar el, såvida inte sådan el uppfyller minst ett av följande villkor:

- i) Den produceras i en region som identifierats i en territoriell plan för en rättvis omställning som godkänts av Europeiska kommissionen, i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/... om inrättande av Fonden för en rättvis omställning på grund av dess beroende av fasta fossila bränslen, och uppfyller de relevanta kraven i artikel 29.11.
- ii) Den produceras med hjälp av infångning och lagring av koldioxid från biomassa och uppfyller kraven i artikel 29.11 andra stycket.

Senast ett år efter [ikraftträdandet av detta ändringsdirektiv] ska kommissionen anta en delegerad akt i enlighet med artikel 35 om hur kaskadprincipen för biomassa ska tillämpas, särskilt om hur man minimerar användningen av rundvirke av hög kvalitet för energiproduktion, med fokus på stödsystem och med vederbörlig hänsyn till nationella särdrag.

Senast 2026 ska kommissionen lägga fram en rapport om effekterna av medlemsstaternas stödsystem för biomassa, inbegripet om den biologiska mångfalden och eventuella snedvridningar av marknaden, och kommer att bedöma möjligheten till ytterligare begränsningar när det gäller stödsystem för skogsbiomassa.”

c) Följande punkt ska införas som punkt 4a:

”4a. Medlemsstaterna ska inrätta en ram, som kan inbegripa stödsystem och underlätta användningen av avtal om köp av förnybar el, som gör det möjligt att införa förnybar el på en nivå som är förenlig med medlemsstatens nationella bidrag enligt punkt 2 och i en takt som är förenlig med de vägledande utvecklingsbanor som anges i artikel 4a.2 i förordning (EU) 2018/1999. Den ramen ska särskilt ta itu med de kvarstående hindren, inbegripet rörande tillståndsförfaranden, för en hög andel av försörjning med förnybar el. Vid utformningen av denna ram ska medlemsstaterna beakta den ytterligare förnybara el som krävs för att tillgodose efterfrågan inom transport-, industri-, bygg-, värme- och kylsektorerna och för att producera förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung.”

3) Artikel 7 ska ändras på följande sätt:

- a) I punkt 1 ska andra stycket ersättas med följande:

”Avseende första stycket led a, b eller c ska gas och el från förnybara energikällor bara räknas med i ett av alternativen vid beräkningen av den slutliga energianvändningen (brutto) från förnybara energikällor. Energi som produceras från förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung ska redovisas i den sektor – el, uppvärmning, kylning eller transport – där den förbrukas.”

- b) I punkt 2 ska första stycket ersättas med följande:

”Vid tillämpning av punkt 1 första stycket led a ska den slutliga elanvändningen (brutto) från förnybara energikällor beräknas som mängden el producerad i en medlemsstat från förnybara energikällor, inklusive produktionen av el från egenanvändare av förnybar energi och gemenskaper för förnybar energi och el från förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung, med undantag av elproduktion från pumpkraftverk som använder vatten som tidigare pumpats upp och av el som används för att producera förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung.

- c) I punkt 4 ska led a ersättas med följande:

”a) Den slutliga energianvändningen från förnybara energikällor inom transportsektorn beräknas som summan av alla biodrivmedel, biogas och förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung som används inom transportsektorn.”

- 4) Artikel 9 ska ändras på följande sätt:

- a) Följande punkt ska införas som punkt 1a:

”1a. Senast den 31 december 2025 ska varje medlemsstat komma överens om att inrätta minst ett gemensamt projekt med en eller flera andra medlemsstater för produktion av förnybar energi. Kommissionen ska underrättas om ett sådant avtal, inklusive den dag då projektet förväntas börja löpa. De projekt som finansieras med nationella bidrag inom ramen för unionens finansieringsmekanism för förnybar energi inrättad genom kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 2020/1294²⁵ ska anses uppfylla denna skyldighet för de medlemsstater som deltar.”

- b) Följande punkt ska införas:

²⁵ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2020/1294 av den 15 september 2020 om unionens finansieringsmekanism för förnybar energi (EUT L 303, 17.9.2020, s. 1).

”7 a. De medlemsstater som gränsar till ett havsområde ska samarbeta för att gemensamt fastställa den mängd havsbaserad förnybar energi som de planerar att producera i det havsområdet senast 2050, med mellanliggande mål 2030 och 2040. De ska beakta särdragen och utvecklingen i varje region, potentialen för havsbaserad förnybar energi i havsområdet och vikten av att säkerställa den tillhörande planeringen för integrerade nät. Medlemsstaterna ska anmäla den mängden i de uppdaterade integrerade nationella energi- och klimatplaner som överlämnas i enlighet med artikel 14 i förordning (EU) 2018/1999.”

5) Artikel 15 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska exakt definiera tekniska specifikationer som ska uppfyllas av utrustning och system för energi från förnybara energikällor för att de ska omfattas av stödsystemen. Om det finns harmoniserade eller europeiska standarder, till exempel tekniska referenssystem fastställda av europeiska standardiseringsorgan, ska de tekniska specifikationerna utformas enligt de standarderna. Företrädare ska ges åt harmoniserade standarder till vilka hänvisningar har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* till stöd för europeisk lagstiftning, och om sådana saknas, ska andra harmoniserade standarder och europeiska standarder användas, i den ordningen. De tekniska specifikationerna ska inte föreskriva var utrustningen och systemen ska certifieras och ska inte utgöra ett hinder för den inre marknadens funktion.”

b) Punkterna 4, 5, 6 och 7 ska utgå.

c) Punkt 8 ska ersättas med följande:

”8. Medlemsstaterna ska bedöma de rättsliga och administrativa hindren för långsiktiga avtal om köp av förnybar el och ska undanröja oberättigade hinder för och främja användning av sådana avtal, bland annat genom att undersöka hur de ekonomiska riskerna förknippade med dem kan minskas, särskilt genom användning av kreditgarantier. Medlemsstaterna ska säkerställa att dessa avtal inte är föremål för oproportionella eller diskriminerande förfaranden eller avgifter, och att eventuella tillhörande ursprungsgarantier kan överföras till köparen av den förnybara energin enligt avtalet om köp av förnybar el.

Medlemsstaterna ska beskriva sina åtgärder och styrmedel för att främja användningen av avtal om köp av förnybar el i sina integrerade nationella energi- och klimatplaner som avses i artiklarna 3 och 14 i förordning (EU) 2018/1999 och i lägesrapporterna som överlämnas i enlighet med artikel 17 i den förordningen. De ska också i dessa rapporter ange den volym av förnybar elproduktion som stöds av avtal om köp av förnybar el.”

d) Följande punkt ska läggas till som punkt 9:

”9. Senast ett år efter ikraftträdandet av detta ändringsdirektiv ska kommissionen se över och vid behov föreslå ändringar av reglerna avseende administrativa förfaranden i artiklarna 15, 16 och 17 och deras tillämpning, och får vidta ytterligare åtgärder för att stödja medlemsstaterna i deras genomförande.”

6) Följande artikel ska införas:

”Artikel 15a

Integrering av förnybar energi i byggnader

1. För att främja produktion och användning av förnybar energi i byggsektorn ska varje medlemsstat fastställa ett vägledande mål för andelen förnybar energi i den slutliga energianvändningen i sin byggsektor 2030 som är förenligt med ett vägledande mål på minst 49 % energi från förnybara energikällor i byggsektorn i unionens slutliga energianvändning 2030. Det nationella målet ska uttryckas som en andel av den nationella slutliga energianvändningen och beräknas i enlighet med den metod som anges i artikel 7. Varje medlemsstat ska inkludera sitt mål i de uppdaterade integrerade nationella energi- och klimatplaner som överlämnas i enlighet med artikel 14 i förordning (EU) 2018/1999 samt information om hur den planerar att uppnå det.
2. Medlemsstaterna ska införa åtgärder i sina byggregler och byggnormer och, i tillämpliga fall, i sina stödsystem, för att öka andelen el och uppvärmning och kylning från förnybara energikällor i byggnadsbeståndet, inbegripet nationella åtgärder till förmån för avsevärda ökning av egenanvändningen av förnybar energi, gemenskaper för förnybar energi och lokal energilagring, i kombination med energieffektiviseringar avseende kraftvärme och passiv-, nära-nollenergi- och nollenergibyggnader.

För att uppnå den vägledande andel förnybar energi som anges i punkt 1 ska medlemsstaterna i sina byggregler och byggnormer och, i tillämpliga fall, i sina stödsystem eller på andra sätt som har motsvarande verkan kräva att miniminivåer av energi från förnybara energikällor används i byggnader, i enlighet med bestämmelserna i direktiv 2010/31/EU. Medlemsstaterna ska möjliggöra att dessa miniminivåer uppnås genom, bland annat, ett effektivt system för fjärrvärme och fjärrkyla.

För befintliga byggnader ska det första stycket gälla väpnade styrkor endast i den utsträckning som tillämpningen av det inte strider mot karaktären av och huvudsyftet med de väpnade styrkornas verksamhet, och med undantag för materiel som används endast för militära ändamål.

3. Medlemsstaterna ska se till att offentliga byggnader på nationell, regional och lokal nivå föregår med gott exempel när det gäller andelen förnybar energi som används, i

enlighet med bestämmelserna i artikel 9 i direktiv 2010/31/EU och artikel 5 i direktiv 2012/27/EU. Medlemsstaterna får bland annat möjliggöra att denna skyldighet fullgörs genom att föreskriva att taken i offentliga eller blandade privat-offentliga byggnader ska användas av tredje part för anläggningar som producerar energi från förnybara energikällor.

4. För att uppnå den vägledande andel förnybar energi som anges i punkt 1 ska medlemsstaterna främja användningen av system och utrustning för förnybar värme och kyla. För detta ändamål ska medlemsstaterna använda alla lämpliga åtgärder, verktyg och incitament, inbegripet bland annat energietiketter som utarbetats enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369²⁶, energicertifikat i enlighet med direktiv 2010/31/EU, eller andra lämpliga certifikat eller standarder som tagits fram nationellt eller på unionsnivå, och ska säkerställa att lämplig information och rådgivning ges om förnybara, mycket energieffektiva alternativ såväl som om vilka finansieringsinstrument och stimulansåtgärder som finns tillgängliga för att främja ett ökat utbyte av gamla värmesystem och ökad omställning till lösningar som baseras på förnybar energi.”
- 7) I artikel 18 ska punkterna 3 och 4 ersättas med följande:

”3. Medlemsstaterna ska se till att certifieringssystem finns tillgängliga för installatörer och konstruktörer av alla slags värme- och kylsystem med förnybar energi i byggnader, industri och jordbruk, och för installatörer av solcellssystem. Dessa system får i förekommande fall ta hänsyn till befintliga system och strukturer och ska baseras på kriterierna i bilaga IV. Medlemsstaterna ska erkänna den certifiering som andra medlemsstater utfärdat i enlighet med dessa kriterier.

Medlemsstaterna ska säkerställa att ett tillräckligt antal utbildade och kvalificerade installatörer av värme- och kylsystem med förnybar energi finns tillgängliga för att den relevanta tekniken ska kunna bidra till den ökning av förnybar uppvärmning och nedkylning som krävs för att bidra till den årliga ökningen av andelen förnybar energi inom värme- och kylsektorerna i enlighet med artikel 23.

För att uppnå ett sådant tillräckligt antal installatörer och konstruktörer ska medlemsstaterna se till att det finns ett tillräckligt utbud av utbildningsprogram som leder till kvalifikationer eller certifiering som omfattar förnybar uppvärmnings- och kylningsteknik, och dess senaste innovativa lösningar. Medlemsstaterna ska vidta åtgärder för att främja deltagande i sådana program, särskilt för små och medelstora företag och egenföretagare. Medlemsstaterna får införa frivilliga avtal med relevanta teknikleverantörer och teknikförsäljare för att utbilda ett tillräckligt antal, vilket kan baseras på uppskattningar av försäljningen, installatörer i de senaste innovativa lösningarna och teknikerna på marknaden.

4. Medlemsstaterna ska ge allmänheten tillgång till information om de certifieringssystem som avses i punkt 3. Medlemsstaterna ska säkerställa att förteckningen över installatörer som är kvalificerade eller certifierade i enlighet med punkt 3 uppdateras regelbundet och görs tillgänglig för allmänheten.”

²⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 av den 4 juli 2017 om fastställande av en ram för energimärkning och om upphävande av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198, 28.7.2017, s. 1).

- 8) Artikel 19 ska ändras på följande sätt:
- a) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:
- i) Första stycket ska ersättas med följande:
- ”Medlemsstaterna ska därför säkerställa att en ursprungsgaranti utfärdas efter begäran från en producent av energi från förnybara energikällor. Medlemsstaterna får ombesörja att ursprungsgarantier utfärdas för energi från icke-förnybara energikällor. Utfärdandet av ursprungsgarantier får förutsätta en lägsta kapacitetsgräns. Standardstorleken för en ursprungsgaranti ska vara 1 MWh. Endast en ursprungsgaranti ska utfärdas för varje energienhet som produceras.”
- ii) Femte stycket utgår.
- b) I punkt 8 ska första stycket ersättas med följande:
- ”När en elleverantör ska visa hur stor andel eller mängd energi från förnybara energikällor som ingår i dennes energimix vid tillämpningen av artikel 3.9 a i direktiv 2009/72/EG ska leverantören göra detta genom ursprungsgarantier, utom för den andel av energimixen som motsvarar kommersiella erbjudanden som inte kan spåras, i förekommande fall, för vilken leverantören får använda den kvarstående energimixen.”
- 9) I artikel 20 ska punkt 3 ersättas med följande:
- ”3. Medlemsstaterna ska, i relevanta fall och i enlighet med sin bedömning som ingår i de integrerade nationella energi- och klimatplanerna i enlighet med bilaga I till förordning (EU) 2018/1999 om nödvändigheten av att bygga ny infrastruktur för fjärrvärme och fjärrkyla som produceras från förnybara energikällor för att uppnå det unionsmål som fastställs i artikel 3.1 i det här direktivet, vidta åtgärder för att utveckla en infrastruktur för fjärrvärme och fjärrkyla som lämpar sig för att främja produktion av värme och kyla från förnybara energikällor, inklusive solenergi, omgivningsenergi, geotermisk energi, biomassa, biogas, flytande biobränslen, spillvärme och spillkyla, i kombination med värmelagring.”

- 10) Följande artikel ska införas som artikel 20 a:

”Artikel 20 a

Underlättande av systemintegrering av förnybar el

”1. Medlemsstaterna ska kräva att systemansvariga för överförings- och distributionssystemen inom sina territorier tillgängliggör information om andelen förnybar el och andelen växthusgasutsläpp i den levererade elen i varje elområde, så exakt som möjligt och så nära realtid som möjligt, men med tidsintervall på högst en timme, med prognoser om sådana finns tillgängliga. Denna information ska göras tillgänglig digitalt på ett sätt som säkerställer att den kan användas av elmarknadens aktörer, aggregatorer, konsumenter och slutanvändare, och att den kan läsas med hjälp av apparater för elektronisk kommunikation såsom smarta mätarsystem,

laddningspunkter för elfordon, värme- och kylsystem och system för energiförvaltning av byggnader.

2. Utöver kraven i [förslaget till förordning om batterier och förbrukade batterier, om upphävande av direktiv 2006/66/EG och om ändring av förordning (EU) 2019/1020] ska medlemsstaterna se till att tillverkare av batterier för hemmabruk och industribatterier möjliggör tillgång i realtid till grundläggande information om batterihanteringssystemet, inbegripet batterikapacitet, hälsotillstånd, laddningsstatus och effektbörvärde, för batteriägare och batterianvändare samt för tredje parter som agerar på deras vägnar, såsom byggnadsenergiförvaltningsföretag och aktörer på elmarknaden, på icke-diskriminerande villkor och kostnadsfritt.

Medlemsstaterna ska se till att fordonstillverkarna i realtid tillgängliggör fordonsdata om batteriets hälsotillstånd, batteriets laddningsstatus, batteriets effektbörvärde, batterikapacitet samt geografisk position för elfordon till ägare och användare av elfordon samt till tredje parter som agerar på uppdrag av ägarna och användarna, såsom aktörer på elmarknaden och leverantörer av elektromobilitetstjänster, på icke-diskriminerande villkor och kostnadsfritt, utöver ytterligare krav i förordningen om typgodkännande och marknadstillsyn.

3. Utöver kraven i [förslaget till förordning om utbyggnad av infrastrukturen för alternativa bränslen och om upphävande av direktiv 2014/94/EU] ska medlemsstaterna säkerställa att normala laddningspunkter som inte är tillgängliga för allmänheten som installerats på deras territorium från och med [tidsfristen för införlivande av detta ändringsdirektiv] kan stödja smarta laddningsfunktioner och, när så är lämpligt på grundval av en bedömning av tillsynsmyndigheten, tvåvägsladdningsfunktioner.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att det nationella regelverket inte diskriminerar deltagande på elmarknaderna, inbegripet hantering av överbelastning och tillhandahållande av flexibilitets- och balanseringstjänster, för små eller mobila system såsom batterier för hemmabruk och elfordon, både direkt och genom aggregering.”

11) Följande artikel ska införas som artikel 22a:

”Artikel 22a

Integrering av förnybar energi i industrin

1. Medlemsstaterna ska sträva efter att öka andelen förnybara energikällor i den mängd energikällor som används för slutenergiändamål och icke-energirelaterade ändamål inom industrisektorn med en vägledande genomsnittlig årlig ökning på 1,1 procentenheter senast 2030.

Medlemsstaterna ska inkludera de åtgärder som planeras och vidtagits för att uppnå en sådan vägledande ökning i sina integrerade nationella energi- och klimatplaner och lägesrapporter som lämnas in i enlighet med artiklarna 3, 14 och 17 i förordning (EU) 2018/1999.

Medlemsstaterna ska säkerställa att bidraget från de förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung som används för slutlig energirelaterade och icke-energirelaterade ändamål ska vara 50 % av det väte som används för slutlig

energirelaterade och icke-energirelaterade ändamål i industrin senast 2030. För beräkningen av den procentsatsen ska följande formel gälla:

a) Vid beräkningen av nämnaren ska energiinnehållet i vätgas för slutlig energirelaterade och icke-energirelaterade ändamål beaktas, med undantag för vätgas som används som mellanprodukt för produktion av konventionella drivmedel.

b) Vid beräkningen av täljaren ska energiinnehållet i de förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung som förbrukas inom industrisektorn för slutlig energirelaterade och icke-energirelaterade ändamål beaktas, med undantag för förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung som används som mellanprodukter för produktion av konventionella drivmedel.

c) Vid beräkningen av täljaren och nämnaren ska de värden för energiinnehållet i drivmedel som anges i bilaga III användas.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att det på industriprodukter som är märkta som eller påstås vara producerade med förnybar energi och förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung anges procentandelen förnybar energi som används eller förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung som används vid anskaffning och förbearbetning av råmaterial, tillverkning och distribution, beräknat på grundval av de metoder som fastställs i rekommendation 2013/179/EU²⁷ eller, alternativt, ISO 14067:2018.”

12) Artikel 23 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. I syfte att främja användningen av förnybar energi inom värme- och kylsektorn ska varje medlemsstat öka andelen förnybar energi i den sektorn med minst 1,1 procentenheter som årligt genomsnitt beräknat för perioderna 2021–2025 och 2026–2030 med utgångspunkt från andelen förnybar energi inom värme- och kylsektorn 2020, uttryckt i nationell andel av den slutliga energianvändningen (brutto) och beräknat i enlighet med den metod som anges i artikel 7.

Den ökningen ska vara 1,5 procentenheter för medlemsstater där spillvärme och spillkyla används. I sådana fall får medlemsstaterna räkna spillvärme och spillkyla upp till 40 % av den genomsnittliga årliga ökningen.

Utöver den årliga ökning på minst 1,1 procentenheter som avses i första stycket ska varje medlemsstat sträva efter att öka andelen förnybar energi i sin värme- och kylsektor med den mängd som anges i bilaga 1a.”

b) Följande punkt ska införas som punkt 1a:

”1a. Medlemsstaterna ska göra en bedömning av sin potential vad gäller energi från förnybara energikällor och användningen av spillvärme och spillkyla inom värme-

²⁷ 2013/179/EU: Kommissionens rekommendation av den 9 april 2013 om användningen av gemensamma metoder för att mäta och kommunicera produkters och organisationers miljöprestanda utifrån ett livscykelperspektiv (EUT L 124, 4.5.2013, s. 1).

och kylsektorn, inbegripet, när så är lämpligt, en analys av områden som är lämpliga för utbyggnad med låg ekologisk risk och av potentialen för småskaliga

hushållsprojekt. Bedömningen ska innehålla milstolpar och åtgärder för att öka andelen förnybar energi inom uppvärmning och kylning och, när så är lämpligt, användningen av spillvärme och spillkyla genom fjärrvärme och fjärrkyla i syfte att fastställa en långsiktig nationell strategi för minskade koldioxidutsläpp från uppvärmning och kylning. Bedömningen ska ingå i de integrerade nationella energi- och klimatplaner som avses i artiklarna 3 och 14 i förordning (EU) 2018/1999 och ska åtfölja den heltäckande bedömning av värme och kyla som krävs enligt artikel 14.1 i direktiv 2012/27/EU.”

c) I punkt 2 första stycket ska led a strykas:

d) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. För att nå den genomsnittliga årliga ökning som avses i punkt 1 första stycket får medlemsstaterna genomföra en eller flera av följande åtgärder:

- a) Fysisk inblandning av förnybar energi eller spillvärme och spillkyla i de energikällor och bränslen som levereras för värme och kyla.
- b) Installation av högeffektiva system för uppvärmning och kylning med förnybar energi i byggnader eller användning av förnybar energi eller spillvärme och spillkyla i industriella uppvärmnings- och kylningsprocesser.
- c) Åtgärder som omfattas av säljbara certifikat som styrker efterlevnaden av skyldigheten i punkt 1 första stycket genom stöd till installeringsåtgärder enligt led b i denna punkt, som genomförs av en annan ekonomisk aktör såsom en självständig installatör av förnybar teknik eller ett energitjänsteföretag som tillhandahåller installationstjänster på området förnybar energi.
- d) Kapacitetsuppbyggnad för nationella och lokala myndigheter för att planera och genomföra projekt och infrastrukturer med förnybar energi.
- e) Inrättande av ramar för riskreducering för att minska kapitalkostnaderna för projekt för förnybar värme och kyla.
- f) Främjande av värmeköpsavtal för företagskunder och små kollektiva konsumenter.
- g) Planerade ersättningssystem för fossila uppvärmningssystem eller system för utfasning av fossila bränslen med milstolpar.
- h) Planering av förnybar värme, som omfattar kylning, med krav på lokal och regional nivå.
- i) Andra politiska åtgärder med motsvarande verkan, däribland skatteåtgärder, stödssystem eller andra ekonomiska incitament.

Vid antagande och genomförande av de åtgärderna ska medlemsstaterna säkerställa att de är tillgängliga för alla konsumenter, särskilt utsatta konsumenter med låg

inkomst, som annars inte skulle ha tillräckligt startkapital för att kunna dra nytta av dem.

13) Artikel 24 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att information om energiprestanda och andelen förnybar energi i deras system för fjärrvärme och fjärrkyla tillhandahålls slutkonsumenterna på ett lättillgängligt sätt, exempelvis på fakturor eller på leverantörernas webbplatser och på begäran. Informationen om andelen förnybar energi ska uttryckas åtminstone som en procentandel av den slutliga bruttoförbrukningen av värme och kyla som tilldelats kunderna i ett visst fjärrvärme- och fjärrkylsystem, inklusive information om hur mycket energi som använts för att leverera en enhet värme till kunden eller slutanvändaren.”

b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska eftersträva att öka andelen energi från förnybara energikällor och från spillvärme och spillkyla inom fjärrvärme och fjärrkyla med minst 2,1 procentenheter som ett årligt genomsnitt beräknat för perioden 2021–2025 och för perioden 2026–2030, börjande med andelen energi från förnybara energikällor och från spillvärme och spillkyla inom fjärrvärme och fjärrkyla 2020, och ska fastställa de åtgärder som är nödvändiga för att åstadkomma detta. Andelen förnybar energi ska uttryckas som andelen slutlig energianvändning (brutto) inom fjärrvärme och fjärrkyla anpassad till normala klimatförhållanden.

Medlemsstater med en andel energi från förnybara energikällor och från spillvärme och spillkyla inom fjärrvärme och fjärrkyla som överstiger 60 % får räkna eventuella sådana andelar som fullgörande av den genomsnittliga årliga ökning som avses i första stycket.

Medlemsstaterna ska fastställa nödvändiga åtgärder för att genomföra den genomsnittliga årliga ökning som avses i första stycket i sina integrerade nationella energi- och klimatplaner enligt bilaga I till förordning (EU) 2018/1999.”

c) Följande punkt ska införas som punkt 4a:

”4a. Medlemsstaterna ska säkerställa att systemansvariga för system för fjärrvärme eller fjärrkyla med en kapacitet över 25 MWt är skyldiga att ansluta tredjepartsleverantörer av energi från förnybara energikällor och från spillvärme och spillkyla eller är skyldiga att erbjuda att ansluta och att köpa värme eller kyla som produceras från förnybara energikällor och från spillvärme och spillkyla från tredjepartsleverantörer baserat på icke-diskriminerande kriterier som fastställs av den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten när sådana systemansvariga behöver genomföra ett eller flera av följande alternativ:

- a) Tillgodose efterfrågan från nya kunder.
 - b) Ersätta befintlig produktionskapacitet för värme eller kyla.
 - c) Utöka befintlig produktionskapacitet för värme eller kyla.
- d) Punkterna 5 och 6 ska ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna får tillåta att en systemansvarig för ett system för fjärrvärme eller fjärrkyla vägrar att ansluta och köpa värme eller kyla från en tredjepartsleverantör i någon av följande situationer:

- a) Systemet saknar nödvändig kapacitet på grund av andra leveranser av värme eller kyla från förnybara energikällor eller av spillvärme och spillkyla.
- b) Den värme eller kyla som levereras av tredjepartsleverantören uppfyller inte de tekniska parametrar som krävs för anslutning och för att säkerställa en tillförlitlig och säker drift av fjärrvärme- och fjärrkylsystemet.
- c) Den systemansvarige kan visa att tillträdet skulle leda till alltför stora kostnadsökningar för värme eller kyla till slutkunderna jämfört med kostnaden för att använda den huvudsakliga lokala värme- eller kylförsörjning som den förnybara energikällan eller spillvärmens och spillkylan skulle konkurrera med.
- d) Den systemansvarigas system uppfyller definitionen av effektiv fjärrvärme och fjärrkyla i [artikel x i förslaget till omarbetning av energieffektivitetsdirektivet].

Medlemsstaterna ska, när en systemansvarig för ett fjärrvärme- eller fjärrkylsystem vägrar att ansluta en leverantör av värme eller kyla enligt första stycket, säkerställa att information om skälen för vägran, samt om de villkor som skulle behöva uppfyllas och de åtgärder som skulle behöva vidtas i systemet för att möjliggöra anslutning, lämnas av den systemansvarige till den behöriga myndigheten. Medlemsstaterna ska se till att det finns ett lämpligt förfarande för att åtgärda omotiverade avslag.

6. Medlemsstaterna ska inrätta en ram för samordning mellan systemansvariga för fjärrvärme- och fjärrkylsystem och potentiella källor till spillvärme och spillkyla i industri- och tjänstesektorn för att underlätta användningen av spillvärme och spillkyla. Denna samordningsram ska säkerställa en dialog om användningen av spillvärme och spillkyla som minst omfattar följande:

- a) Systemansvariga för fjärrvärme- och fjärrkylsystem.
- b) Företag inom industrin och tjänstesektorn som producerar spillvärme och spillkyla som ekonomiskt kan återvinnas via fjärrvärme- och fjärrkylsystem, såsom datacentraler, industrianläggningar, stora kommersiella byggnader och kollektivtrafik.
- c) Lokala myndigheter med ansvar för planering och godkännande av energiinfrastrukturer.”

e) Punkterna 8, 9 och 10 ska ersättas med följande:

”8. Medlemsstaterna ska upprätta en ram enligt vilken ansvariga för eldistributionssystem minst vart fjärde år, i samarbete med systemansvariga för fjärrvärme- och fjärrkylsystem inom deras respektive områden, utvärderar fjärrvärme- och fjärrkylsystemens potential att tillhandahålla balanseringstjänster och andra systemtjänster, inklusive efterfrågefleksibilitet och värmelagring av överskottsel från förnybara energikällor och om användningen av den fastställda potentialen skulle bli mer resurs- och kostnadseffektiv än alternativa lösningar.

Medlemsstaterna ska se till att systemansvariga för elöverförings- och distributionssystem tar vederbörlig hänsyn till resultaten av den bedömning som krävs enligt första stycket vid nätplanering, nätinvesteringar och infrastrukturutveckling på sina respektive territorier.

Medlemsstaterna ska underlätta samordningen mellan systemansvariga för fjärrvärme- och fjärrkylsystem och systemansvariga för överförings- och distributionssystem för el för att säkerställa att balanserings-, lagrings- och andra flexibilitetstjänster, såsom efterfrågefleksibilitet, som tillhandahålls av systemansvariga för fjärrvärme- och fjärrkylsystem, kan delta på deras elmarknader.

Medlemsstaterna får utvidga bedömnings- och samordningskraven enligt första och tredje styckena till att omfatta systemansvariga för överförings- och distributionssystem för gas, inbegripet vätgasnät och andra energinät.

9. Medlemsstaterna ska säkerställa att konsumenternas rättigheter och reglerna för drift av fjärrvärme- och fjärrkylsystem enligt denna artikel är klart definierade, är offentligt tillgängliga och att de behöriga myndigheterna ser till att de efterlevs.

10. En medlemsstat ska inte vara skyldig att tillämpa punkterna 2 och 9, om minst ett av följande villkor är uppfyllt:

a) Dess andel fjärrvärme och fjärrkyla den 24 december 2018 utgjorde mindre än eller lika med 2 % av andelen slutlig energianvändning (brutto) inom värme och kyla,

b) Dess andel fjärrvärme och fjärrkyla ökar till över 2 % av andelen slutlig energianvändning (brutto) inom värme och kyla den 24 december 2018 genom att den utvecklar ny effektiv fjärrvärme och fjärrkyla baserat på dess integrerade nationella energi- och klimatplaner enligt bilaga I till förordning (EU) 2018/1999 och den bedömning som avses i artikel 23.1a i detta direktiv.

c) 90 % av den slutliga energianvändningen (brutto) i fjärrvärme- och fjärrkylsystem sker i system för fjärrvärme och fjärrkyla som motsvarar definitionen i [artikel x i förslaget till omarbetning av energieffektivitetsdirektivet].”

14) Artikel 25 ska ersättas med följande:

”Artikel 25

Minskning av växthusgasintensiteten i transportsektorn genom användning av förnybar energi

1. Varje medlemsstat ska fastställa en skyldighet för bränsleleverantörer att säkerställa att

a) den mängd förnybara drivmedel och förnybar el som levereras till transportsektorn leder till en minskning av växthusgasintensiteten med minst 13 % fram till 2030, jämfört med det referensvärde som anges i artikel 27.1 b, i enlighet med en vägledande förlopp som fastställts av medlemsstaten, och

b) andelen avancerade biodrivmedel och biogas som produceras från de bränsleråvaror som förtecknas i del A i bilaga IX av den energi som levereras till transportsektorn är minst 0,2 % 2022, 0,5 % 2025 och 2,2 % 2030, och andelen förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung är minst 2,6 % 2030.

Vid beräkningen av den minskning som avses i led a och den andel som avses i led b ska medlemsstaterna beakta förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung även när de används som mellanprodukter för produktion av konventionella bränslen. Vid beräkningen av den minskning som avses i led a får medlemsstaterna ta hänsyn till återvunna kolbaserade bränslen.

När medlemsstaterna fastställer skyldigheten för bränsleleverantörer får de undanta bränsleleverantörer som levererar bränsle i form av el eller förnybara flytande och gasformiga drivmedel av icke-biologiskt ursprung från skyldigheten uppfylla minimiandelen avancerade biodrivmedel och biogas som produceras från de bränsleråvaror som förtecknas i del A i bilaga IX, med avseende på dessa bränslen.

2. Medlemsstaterna ska inrätta en mekanism som gör det möjligt för bränsleleverantörer på deras territorium att utbyta krediter för leverans av förnybar energi till transportsektorn. Ekonomiska aktörer som levererar el från förnybara energikällor till elfordon via offentliga laddningspunkter ska få krediter, oavsett om de ekonomiska aktörerna omfattas av den skyldighet som medlemsstaten har fastställt för bränsleleverantörer, och får sälja dessa krediter till bränsleleverantörer, som ska ha rätt att använda krediterna för att fullgöra den skyldighet som anges i punkt 1 första stycket.”

15) Artikel 26 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Första stycket ska ersättas med följande:

”För beräkningen av en medlemsstats slutliga energianvändning (brutto) från förnybara energikällor som avses i artikel 7 och av det mål för minskningen av växthusgasintensiteten som avses i artikel 25.1 första stycket led a ska andelen biodrivmedel och flytande biobränslen, samt andelen biomassabränslen som konsumeras inom transportsektorn, om de framställs ur livsmedels- och fodergrödor, vara högst en procentenhet högre än andelen sådana bränslen i den slutliga energianvändningen inom

transportsektorn i den medlemsstaten 2020 och högst uppgå till 7 % av den slutliga energianvändningen inom transportsektorn i den medlemsstaten.”

ii) Fjärde stycket ska ersättas med följande:

”Om andelen biodrivmedel och flytande bibränslen, samt andelen biomassabränslen som konsumeras inom transportsektorn, som framställs ur livsmedels- och fodergrödor i en medlemsstat begränsas till en andel som är lägre än 7 % eller en medlemsstat beslutar att begränsa andelen ytterligare, får den medlemsstaten minska det mål för minskningen av växthusgasintensiteten som avses i artikel 25.1 första stycket led a, i enlighet med detta, med beaktande av det bidrag till minskningen av växthusgasutsläpp som dessa bränslen skulle haft. I detta syfte ska medlemsstaterna anse att dessa bränslen minskar växthusgasutsläppen med 50 %.”

b) I punkt 2 första och femte styckena ska ”den minimiandel som avses i första stycket i artikel 25.1” ersättas med ”det mål för minskningen av växthusgasutsläppen som avses i artikel 25.1 första stycket led a”.

16) Artikel 27 ska ändras på följande sätt:

a) Rubriken ska ersättas med följande:

”Beräkningsregler inom transportsektorn och för förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung oavsett deras slutanvändning”

b) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Vid beräkningen av den minskning av växthusgasintensiteten som avses i artikel 25.1 första stycket led a ska följande regler gälla:

a) De minskade utsläppen av växthusgaser ska beräknas enligt följande:

i) För biodrivmedel och biogas, genom att den mängd av dessa bränslen som levereras till alla transportsätt multipliceras med de utsläppsminskningar som fastställts i enlighet med artikel 31.

ii) För förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung och återvunna kolbaserade bränslen, genom att den mängd av dessa bränslen som levereras till alla transportsätt multipliceras med deras utsläppsminskningar, fastställda i enlighet med delegerade akter som antagits i enlighet med artikel 29a.3.

iii) För förnybar el, genom att den mängd förnybar el som levereras till alla transportsätt multipliceras med de totala utsläpp från den fossila motsvarigheten till drivmedlet som anges i bilaga V.

b) Den referensnivå som avses i artikel 25.1 ska beräknas genom att den energimängd som levereras till transportsektorn multipliceras med de totala utsläpp från den fossila motsvarigheten till drivmedlet som anges i bilaga V.

c) Vid beräkningen av de relevanta energimängderna ska följande regler gälla:

i) För att fastställa mängden energi som levereras till transportsektorn ska de värden för energiinnehåll i drivmedel som anges i bilaga III användas.

ii) För att fastställa energiinnehållet i drivmedel som inte ingår i bilaga III ska medlemsstaterna använda de relevanta europeiska standarderna för bestämning av värmevärden för bränslen. Om ingen europeisk standard har antagits i detta syfte ska relevanta ISO-standarder användas.

iii) Den mängd förnybar el som levereras till transportsektorn fastställs genom att den mängd el som levereras till den sektorn multipliceras med den genomsnittliga andelen förnybar el som levererats på medlemsstatens territorium under de två föregående åren. El som erhålls från en direkt anslutning till en anläggning som producerar förnybar el och levereras till transportsektorn ska däremot räknas fullt ut som förnybar.

iv) Andelen biodrivmedel och biogas som produceras från de råvaror som förtecknas i del B i bilaga IX av energiinnehållet i bränslen och el som levereras till transportsektorn ska, utom i Cypern och Malta, begränsas till 1,7 %.

d) Minskningen av växthusgasintensiteten genom användning av förnybar energi fastställs genom att minskningen av växthusgasutsläppen från användningen av biodrivmedel, biogas och förnybar el som levereras till alla transportsätt divideras med referensscenariot.

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 35 för att komplettera detta direktiv genom att anpassa energiinnehållet i de drivmedel som anges i bilaga III i enlighet med den tekniska och vetenskapliga utvecklingen.”

c) Följande punkt ska införas som punkt 1a:

”1a. Vid beräkningen av de mål som avses i artikel 25.1 första stycket led b ska följande regler gälla:

a) Vid beräkningen av nämnaren, det vill säga mängden energi som förbrukas inom transportsektorn, ska alla bränslen och all el som levereras till transportsektorn beaktas.

b) Vid beräkningen av täljaren ska energiinnehållet i avancerade biodrivmedel och biogas som produceras från de råvaror som förtecknas i del A i bilaga IX och förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung som levereras till alla transportsätt på unionens territorium beaktas.

c) Andelen avancerade biodrivmedel och biogas som produceras från de råvaror som förtecknas i del A i bilaga IX och av förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung som levereras inom flyg- och sjöfartssektorn ska anses vara 1,2 gånger så stort som deras energiinnehåll.”

d) Punkt 2 ska utgå.

d) Punkt 3 ska ändras på följande sätt:

- i) Första, andra och tredje styckena ska utgå.
- ii) Fjärde stycket ska ersättas med följande:

”När el används för produktion av förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung, antingen direkt eller för produktion av mellanprodukter ska den genomsnittliga andelen el från förnybara energikällor i produktionslandet, uppmätt två år före året i fråga, användas för att fastställa andelen förnybar energi.”
- iii) Femte styckets inledning ska ersättas med följande:

”El som fås genom direkt anslutning till en anläggning som producerar förnybar el får dock fullt ut räknas som förnybar el när den används för produktion av förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung, förutsatt att anläggningen”

17) Artikel 28 ska ändras på följande sätt:

- a) Punkterna 2, 3 och 4 ska utgå.
- b) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”Senast den 31 december 2024 ska kommissionen anta delegerade akter i enlighet med artikel 35 för att komplettera detta direktiv genom att specificera metoden för att fastställa den andel biodrivmedel och biogas för transport som härrör från biomassa som bearbetas med fossila bränslen i en gemensam process.”
- c) I punkt 7 ska ”som föreskrivs i artikel 25.1 fjärde stycket ” ersättas med ”som föreskrivs i artikel 25.1 första stycket led b”.

18) Artikel 29 ska ändras på följande sätt:

- a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:
 - i) I första stycket ska led a ersättas med följande:

”a) Bidrag till medlemsstaternas andel energi från förnybara energikällor och de mål som avses i artiklarna 3.1, 15a.1, 22a.1, 23.1, 24.4 och 25.1 i detta direktiv.”
 - ii) Fjärde stycket ska ersättas med följande:

”Biomassabränslen ska uppfylla de hållbarhetskriterier och de kriterier för minskade växthusgasutsläpp som fastställs i punkterna 2–7 och 10 om de används

 - a) när det gäller fasta biomassabränslen: i anläggningar som producerar el, värme eller kyla med en sammanlagd installerad tillförd effekt på minst 5 MW,
 - b) när det gäller gasformiga biomassabränslen: i anläggningar som producerar el, värme och kyla med en sammanlagd installerad tillförd effekt på minst 2 MW,
 - c) när det gäller anläggningar som producerar gasformiga biomassabränslen med följande genomsnittliga flöde av biometan:

- i) Över 200 m³ metanekvivalenter/h, mätt vid standardförhållanden för temperatur och tryck (dvs. 0 °C och ett atmosfärtryck på 1 bar).
- ii) Om biogasen består av en blandning av metan och icke brännbara andra gaser, när det gäller flödet av biometan: det tröskelvärde som anges i led i, i proportion till den volymetriska andelen metan i blandningen.
- iii) Följande stycke ska läggas till efter fjärde stycket:

”Medlemsstaterna får tillämpa hållbarhetskriterierna och kriterierna för minskade växthusgasutsläpp på anläggningar med lägre sammanlagd installerad tillförd effekt eller flöde av biometan.”
- b) I punkt 3 ska följande stycke införas efter första stycket:

”Denna punkt, med undantag för första stycket led c, ska också tillämpas på biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen som produceras från skogsbiomassa.”
- c) I punkt 4 ska följande stycke läggas till:

”Första stycket, med undantag för leden b och c, och andra stycket ska också tillämpas på biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen som produceras från skogsbiomassa.”
- d) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen som produceras från agrobiomassa eller skogsbiomassa som beaktas för de syften som anges i punkt 1 första stycket led a, b och c ska inte framställas från råvaror som erhålls från mark som var torvmark i januari 2008, såvida inte bevis kan tillhandahållas för att odling och skörd av dessa råvaror inte medför dränering av tidigare odikad mark.”
- e) I punkt 6 första stycket ska led a iv ersättas med följande:

”iv) det vid skörden tas hänsyn till att markens beskaffenhet och biologisk mångfald ska bevaras, i syfte att minimera skadeverkningarna, på ett sätt som undviker skörd av stubbar och rötter, försämring av primärskog eller omvandling av den till skogsplantage samt skörd på känslig mark, minimerar stora kalavverkningar och säkerställer lokalt lämpliga tröskelvärden för extraktion av död ved och krav på användning av avverkningsystem som minimerar påverkan på jordmånskvaliteten, inklusive packning, och på biologisk mångfald och livsmiljöer.”
- f) I punkt 6 första stycket ska led b iv ersättas med följande:

”iv) det vid skörden tas hänsyn till att markens beskaffenhet och biologisk mångfald ska bevaras, i syfte att minimera skadeverkningarna, på ett sätt som undviker skörd av stubbar och rötter, försämring av primärskog eller omvandling av den till skogsplantage samt skörd på känslig mark, minimerar stora kalavverkningar och säkerställer lokalt lämpliga tröskelvärden för extraktion av död ved och krav på användning av avverkningsystem som minimerar påverkan på jordmånskvaliteten, inklusive packning, och på biologisk mångfald och livsmiljöer.”
- g) I punkt 10 första stycket ska led d ersättas med följande:

”d) minst 70 % för produktion av el, värme och kyla från biomassabränslen som används i anläggningar till den 31 december 2025, och minst 80 % från den 1 januari 2026.”

19) Följande artikel ska införas som artikel 29a:

”Artikel 29a

Kriterier för minskade växthusgasutsläpp för förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung och återvunna kolbaserade bränslen

1. Energi från förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung ska endast räknas in i medlemsstaternas andel förnybar energi och de mål som avses i artiklarna 3.1, 15a.1, 22a.1, 23.1, 24.4 och 25.1, om minskningen av växthusgasutsläppen genom användningen av dessa bränslen är minst 70 %.
2. Energi från återvunna kolbaserade bränslen får endast tillgodoräknas när det gäller uppfyllandet av det mål för minskning av växthusgasutsläppen som avses i artikel 25.1 första stycket led a, om minskningen av växthusgasutsläppen genom användningen av dessa bränslen är minst 70 %.
3. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 35 för att komplettera detta direktiv genom att specificera metoden för att utvärdera minskningen av växthusgasutsläpp från förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung och från återvunna kolbaserade bränslen. Metoden ska säkerställa att kredit för utsläpp som undvikits inte ges för avskiljning av koldioxid för vilken en utsläppskredit redan erhållits i enlighet med andra rättsliga bestämmelser.”

20) Artikel 30 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska inledningen av första stycket ersättas med följande:

”I de fall förnybara bränslen och återvunna kolbaserade bränslen ska tillgodoräknas när det gäller uppfyllandet av de mål som avses i artiklarna 3.1, 15a.1, 22a.1, 23.1, 24.4 och 25.1, ska medlemsstaterna kräva att de ekonomiska aktörerna visar att de hållbarhetskriterier och kriterier för minskade växthusgasutsläpp som fastställs i artikel 29.2–29.7 och 29.10 och i artikel 29a.1–29a.2 för förnybara drivmedel och återvunna kolbaserade bränslen har uppfyllts. För dessa syften ska de kräva att de ekonomiska aktörerna använder ett massbalanssystem som”

b) I punkt 3 ska första och andra styckena ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska vidta åtgärder för att säkerställa att de ekonomiska aktörerna tillhandahåller tillförlitlig information vad gäller efterlevnaden av hållbarhetskriterierna och kriterierna för minskade växthusgasutsläpp i artikel 29.2–29.7 och 29.10 och i artikel 29a.1–29a.2, och ekonomiska aktörer på begäran gör de

uppgifter som låg till grund för informationen tillgängliga för den berörda medlemsstaten.

De skyldigheter som fastställs i denna punkt ska gälla oberoende av om de förnybara drivmedlen och de återvunna kolbaserade bränslena produceras inom unionen eller importeras. Information om geografiskt ursprung och typ av bränsleråvara när det gäller biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen per bränsleleverantör ska göras tillgänglig för konsumenter på operatörers, leverantörers eller berörda behöriga myndigheters webbplatser och ska uppdateras årligen.

- c) I punkt 4 ska första stycket ersättas med följande:

Kommissionen får besluta att frivilliga nationella eller internationella system med normer för produktion av förnybara drivmedel och återvunna kolbaserade bränslen tillhandahåller de tillförlitliga uppgifter om minskade växthusgasutsläpp som krävs för de syften som anges i artikel 29.10 och i artikel 29a.1 och 29a.2, visar efterlevnad av artiklarna 27.3 och 31a.5 eller visar att leveranserna av biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen uppfyller hållbarhetskriterierna i artikel 29.2–29.7. När aktörer visar att de kriterier som fastställs i artikel 29.6 och 29.7 är uppfyllda får de lägga fram de bevis som krävs direkt på nivå för försörjningsområde. Kommissionen får erkänna skyddsområden för sällsynta, hotade eller utrotningshotade ekosystem eller arter som erkänns genom internationella avtal eller ingår i förteckningar som utarbetats av mellanstatliga organisationer eller av Internationella naturskyddsunionen med avseende på tillämpning av artikel 29.3 första stycket c ii.”

- d) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. Medlemsstaterna får inrätta nationella system där efterlevnaden av hållbarhetskriterierna och kriterierna för minskade växthusgasutsläpp enligt artiklarna artikel 29.2–29.7 och 29.10 och artikel 29a.1–29a.2, i enlighet med den metod som utvecklats enligt artikel 29a.3, kontrolleras genom hela spårbarhetskedjan, med deltagande av behöriga nationella myndigheter. Dessa system får också användas för att kontrollera att den information som de ekonomiska aktörerna lägger in i unionsdatabasen är korrekt och fullständig, för att påvisa efterlevnad av artikel 27.3 och för certifiering av biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen med låg risk för indirekt ändring av markanvändning.

En medlemsstat får anmäla sitt nationella system till kommissionen. Kommissionen ska prioritera bedömningen av ett sådant system för att underlätta ömsesidigt bilateralt och multilateralt erkännande av dessa system. Kommissionen får genom genomförandeakter besluta om ett på så sätt anmält nationellt system uppfyller de villkor som fastställs i detta direktiv. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.3.

Om beslutet är positivt får andra system som erkänts av kommissionen i enlighet med denna artikel inte vägra ömsesidigt erkännande av den medlemsstats nationella system när det gäller kontrollen av att de kriterier enligt vilka det har erkänts av kommissionen är uppfyllda.

För anläggningar som producerar el, värme och kyla med en sammanlagd installerad tillförd effekt på mellan 5 och 10 MW ska medlemsstaterna inrätta förenklade nationella kontrollsystem för att säkerställa att hållbarhetskriterierna och kriterierna för minskade utsläpp av växthusgaser i artikel 29.2–29.7 och 29.10 uppfylls.”

e) I punkt 9 ska första stycket ersättas med följande:

Om en ekonomisk aktör lägger fram bevis eller uppgifter som erhållits i enlighet med ett system som varit föremål för ett beslut enligt punkt 4 eller 6, får en medlemsstat inte kräva att den ekonomiska operatören tillhandahåller ytterligare bevis på överensstämmelse med de delar som täcks av systemet för vilka systemet har erkänts av kommissionen.”

f) Punkt 10 ska ersättas med följande:

På begäran av en medlemsstat, vilken kan baseras på en begäran från en ekonomisk aktör, ska kommissionen, baserat på alla tillgängliga bevis undersöka huruvida de hållbarhetskriterier och kriterier för minskade utsläpp av växthusgaser som fastställs i artikel 29.2–29.7 och 29.10 och artikel 29a.1 och 29a.2 har uppfyllts med avseende på en källa till förnybara drivmedel och återvunna kolbaserade bränslen.

Inom sex månader från mottagandet av en sådan begäran och i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.3 ska kommissionen genom genomförandeakter besluta om den berörda medlemsstaten antingen får

a) beakta förnybara drivmedel och återvunna kolbaserade bränslen från den källan med avseende på de syften som anges i artikel 29.1 första stycket a, b och

c, eller

b) genom undantag från punkt 9 i den här artikeln, kräva att leverantörer av förnybara drivmedel och återvunna kolbaserade bränslen tillhandahåller ytterligare bevis på överensstämmelse med de hållbarhetskriterierna och kriterierna för minskade växthusgasutsläpp och de tröskelvärdena för minskade växthusgasutsläpp.”

21) I artikel 31 ska punkterna 2, 3 och 4 utgå.

22) Följande artikel ska införas:

”Artikel 31a

Unionsdatabas

1. Kommissionen ska säkerställa att en unionsdatabas inrättas som gör det möjligt att spåra flytande och gasformiga förnybara drivmedel och återvunna kolbaserade bränslen.
2. Medlemsstaterna ska kräva att de berörda ekonomiska aktörerna i god tid för in korrekt information i databasen om de transaktioner som gjorts och om hållbarhetsegenskaperna hos de drivmedel som är föremål för dessa transaktioner, inbegripet deras växthusgasutsläpp under hela livscykeln, från produktionsplatsen till

den tidpunkt då den förbrukas i unionen. Information om huruvida stöd har tillhandahållits till produktion av ett visst parti med bränsle, samt i så fall om typen av stödsystem, ska också ingå i databasen.

När så är lämpligt för att förbättra spårbarheten för uppgifter längs hela leveranskedjan ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 35 för att ytterligare utvidga omfattningen av den information som ska ingå i unionsdatabasen till att omfatta relevanta uppgifter från produktionsplatsen eller insamlingsstället för den råvara som används för bränsleproduktionen.

Medlemsstaterna ska kräva att bränsleleverantörerna för in den information som krävs för att kontrollera efterlevnaden av kraven i artikel 25.1 första stycket i unionsdatabasen.

3. Medlemsstaterna ska ha tillgång till unionsdatabasen för övervakning och verifiering av uppgifter.
4. Om ursprungsgarantier har utfärdats för produktion av ett parti förnybara gaser, ska medlemsstaterna se till att ursprungsgarantierna annulleras innan partiet av förnybara gaser kan registreras i databasen.
5. Medlemsstaterna ska se till att den information som de ekonomiska aktörerna lägger in i databasen är korrekt och fullständig, till exempel genom att använda frivilliga eller nationella system.

För verifiering av uppgifter får frivilliga eller nationella system som erkänns av kommissionen i enlighet med artikel 30.4–30.6 använda informationssystem från tredje part som mellanhänder för att samla in uppgifterna, förutsatt att sådan användning har anmälts till kommissionen.

23) Artikel 35 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 8.3 andra stycket, artikel 29a.3, artikel 26.2 fjärde stycket, artikel 26.2 femte stycket, artikel 27.1 andra stycket, artikel 27.3 fjärde stycket, artikel 28.5, artikel 28.6 andra stycket, artikel 31.5 andra stycket och artikel 31a.2 andra stycket ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med [ikraftträdandet av detta ändringsdirektiv]. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.”

b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”Den delegering av befogenhet som avses i artikel 7.3 femte stycket, artikel 8.3 andra stycket, artikel 29a.3, artikel 26.2 fjärde stycket, artikel 26.2 femte stycket, artikel 27.1 andra stycket, artikel 27.3 fjärde stycket, artikel 28.5, artikel 28.6 andra stycket, artikel 31.5 och artikel 31a.2 andra stycket får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska*

unionens officiella tidning, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.”

- c) Punkt 7 ska ersättas med följande:

En delegerad akt som antas enligt artiklarna 7.3 femte stycket, 8.3 andra stycket, artikel 29a.3, artikel 26.2 fjärde stycket, artikel 26.2 femte stycket, artikel 27.1 andra stycket, 27.3 fjärde stycket, artikel 28.5, artikel 28.6 andra stycket, artikel 31.5 och artikel 31a.2 andra stycket ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.”

- 24) Bilagorna ska ändras i enlighet med bilagorna till detta direktiv.

Artikel 2

Ändringar av förordning (EU) 2018/1999

- 1) Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

- a) Punkt 11 ska ersättas med följande:

”11) *unionens energi- och klimatmål för 2030*: det unionsomfattande bindande målet om att fram till 2030 minska växthusgasutsläppen från hela ekonomin med minst 40 % jämfört med 1990, unionens bindande mål för förnybar energi 2030, det övergripande unionsmålet för förnybar energi 2030 som avses i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001, det överordnade målet på unionsnivå om att förbättra energieffektiviteten med minst 32,5 % fram till 2030, och ett elsammanlänkningsmål på 15 % för 2030 eller eventuella senare mål för 2030 i detta avseende som Europeiska rådet, eller Europaparlamentet och rådet, enas om.”

- b) I punkt 20 ska led b ersättas med följande:

”b) i samband med kommissionens rekommendationer utgående från bedömningen enligt artikel 29.1 b med avseende på energi från förnybara energikällor, en medlemsstats tidiga genomförande av sitt bidrag till unionens bindande mål för förnybar energi 2030, som avses i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001 mätt i förhållande till medlemsstatens nationella referenspunkter för förnybar energi,

- (2) I artikel 4 ska led a 2 ersättas med följande:

”2. Vad gäller förnybar energi:

För att uppnå unionens bindande mål för förnybar energi år 2030 enligt artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001, ett bidrag till detta mål när det gäller medlemsstatens andel energi från förnybara energikällor i den slutliga energianvändningen (brutto) år 2030, med en vägledande utvecklingsbana för detta bidrag från 2021 och framåt. Senast 2022 ska den vägledande

utvecklingsbanan nå en referenspunkt på minst 18 % av den totala ökningen av andelen energi från förnybara energikällor, uttryckt som skillnaden mellan den ifrågasvarande medlemsstatens bindande nationella mål för 2020 och dess bidrag till målet för 2030. Senast 2025 ska den vägledande utvecklingsbanan nå en referenspunkt på minst 43 % av den totala ökningen av andelen energi från förnybara energikällor, uttryckt som skillnaden mellan den ifrågasvarande medlemsstatens bindande nationella mål för 2020 och dess bidrag till målet för 2030. Senast 2027 ska den vägledande utvecklingsbanan nå en referenspunkt på minst 65 % av den totala ökningen av andelen energi från förnybara energikällor, uttryckt som skillnaden mellan den ifrågasvarande medlemsstatens bindande nationella mål för 2020 och dess bidrag till målet för 2030.

Senast 2030 ska den vägledande utvecklingsbanan nå åtminstone medlemsstatens planerade bidrag. Om en medlemsstat väntar sig att den kommer att överträffa sitt bindande nationella mål för 2020 får dess vägledande utvecklingsbana inledas på den nivå som den planeras uppnå. Medlemsstaternas vägledande utvecklingsbanor ska tillsammans nå upp till unionens referenspunkter åren 2022, 2025 och 2027 och till unionens bindande mål för förnybar energi för 2030 enligt artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001. Vid sidan om sitt bidrag till unionens mål och sin vägledande utvecklingsbana vid tillämpningen av denna förordning står det varje medlemsstat fritt att ange högre ambitioner för nationella politiska ändamål.”

(3) I artikel 5 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska gemensamt säkerställa att deras sammanlagda bidrag uppgår till minst unionens bindande mål för förnybar energi 2030, som avses i artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001.”

(4) I artikel 29 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. På området förnybar energi, som en del av den bedömning som avses i punkt 1, ska kommissionen bedöma hur andelen energi från förnybara energikällor av unionens slutliga energianvändning (brutto) har utvecklats på grundval av en vägledande utvecklingsbana för unionen som börjar från 20 % år 2020, når referenspunkter på minst 18 % år 2022, 43 % år 2025 och 65 % år 2027 av den totala ökningen av andelen energi från förnybara energikällor mellan unionens mål för förnybar energi för 2020 och unionens mål för förnybar energi för 2030, och når unionens bindande mål för förnybar energi för 2030 enligt artikel 3 i direktiv (EU) 2018/2001.”

Artikel 3

Ändringar av direktiv 98/70/EG

Direktiv 98/70/EG ska ändras på följande sätt:

1) Artikel 1 ska ersättas med följande:

”Artikel 1

Tillämpningsområde

I detta direktiv fastställs, när det gäller vägfordon, och mobila maskiner som inte används för vägtransporter (inbegripet fartyg på inre vattenvägar när de inte är till sjöss), jordbruks- och skogsbrukstraktorer samt fritidsbåtar när de inte är till sjöss, hälso- och miljöbaserade tekniska specifikationer för bränslen som är avsedda för motorer med styrd tändning och kompressionständning, med beaktande av de tekniska kraven på sådana motorer.”

2) Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkterna 1, 2 och 3 ska ersättas med följande:

”1. *bensin*: alla flyktiga mineraloljor som är avsedda för användning i förbränningsmotorer med styrd tändning för framdrivning av fordon och som omfattas av KN-numren 2710 12 41, 2710 12 45 och 2710 12 49.

2. *dieselbränslen*: gasoljor som omfattas av KN-nummer 2710 19 43²⁸ enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007²⁹ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 595/2009³⁰ och som används för motordrivna fordon.

”3. *gasoljor avsedda att användas i mobila maskiner som inte används för vägtransport (inklusive fartyg på inre vattenvägar), och i jord- och skogsbrukstraktorer samt fritidsbåtar*: alla petroleumbaserade flytande bränslen som omfattas av KN-nummer 27101943³¹, som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/53/EU³², Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 167/2013³³ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1628³⁴ och som är avsedda att användas i motorer med kompressionständning.”

(b) Punkterna 8 och 9 ska ersättas med följande:

²⁸ KN-numren följer gemensamma tulltaxan, rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, 7.9.1987, s. 1).

²⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 715/2007 av den 20 juni 2007 om typgodkännande av motorfordon med avseende på utsläpp från lätta personbilar och lätta nyttofordon (Euro 5 och Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon (EUT L 171, 29.6.2007, s. 1).

³⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 595/2009 av den 18 juni 2009 om typgodkännande av motorfordon och motorer vad gäller utsläpp från tunga fordon (Euro 6) och om tillgång till information om reparation och underhåll av fordon samt om ändring av förordning (EG) nr 715/2007 och direktiv 2007/46/EG och om upphävande av direktiven 80/1269/EEG, 2005/55/EG och 2005/78/EG (EUT L 188, 18.7.2009, s. 1).

³¹ KN-numren följer gemensamma tulltaxan, rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, 7.9.1987, s. 1).

³² Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/53/EU av den 20 november 2013 om fritidsbåtar och vattenskotrar och om upphävande av direktiv 94/25/EG (EUT L 354, 28.12.2013, s. 90).

³³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 167/2013 av den 5 februari 2013 om godkännande och marknadsstillsyn av jordbruks- och skogsbruksfordon (EUT L 060, 2.3.2013, s. 1).

³⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1628 av den 14 september 2016 om krav för utsläppsgränser vad gäller gas- och partikelformiga föroreningar samt typgodkännande av förbränningsmotorer för mobila maskiner som inte är avsedda att användas för transporter på väg, om ändring av förordningarna (EU) nr 1024/2012 och (EU) nr 167/2013 samt om ändring och upphävande av direktiv 97/68/EG (EUT L 354, 28.12.2013, s. 53).

”8. *leverantör*: bränsleleverantör enligt definitionen i artikel 2 första stycket led 38 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2018/2001/EU³⁵.

”9. *biodrivmedel*: biodrivmedel enligt definitionen i artikel 2 första stycket led 33 i direktiv 2018/2001.”

3) Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

(c) I punkt 1 ska andra stycket ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska ålägga leverantörerna att säkerställa att diesel med en halt av fettsyrametylester (Fame) upp till 7 % släpps ut på marknaden.”

(d) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den högsta tillåtna svavelhalten i gasoljor avsedda att användas i mobila maskiner som inte används för vägtransport (inklusive fartyg på inre vattenvägar) och i jord- och skogsbruksmaskiner samt fritidsbåtar är 10 mg/kg. Medlemsstaterna ska se till att andra flytande bränslen än sådana gasoljor får användas i fartyg på inre vattenvägar och i fritidsbåtar endast om bränslenas svavelhalt inte överstiger den högsta tillåtna svavelhalten i gasoljorna.”

4) Artiklarna 7 a–7e ska utgå.

5) Artikel 9 ska ändras på följande sätt:

(e) I punkt 1 ska leden g, h, i och k utgå.

(f) Punkt 2 ska utgå.

6) Bilagorna I, II, IV och V ändras på det sätt som anges i bilaga I till detta direktiv.

Artikel 4

Övergångsbestämmelser

(1) Medlemsstaterna ska säkerställa att de uppgifter som samlas in och rapporteras till den myndighet som medlemsstaten utsett för [EUT: ersätt med det kalenderår då upphävandet får verkan] eller en del av dessa i enlighet med artikel 7a.1 tredje stycket och artikel 7a.7 i direktiv 98/70/EG, som utgår genom artikel 3.4 i det här direktivet, överlämnas till kommissionen.

(2) Kommissionen ska inkludera de uppgifter som avses i punkt 1 i denna artikel i varje rapport som den är skyldig att lämna enligt direktiv 98/70/EG.

Artikel 5

Införlivande

³⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/2001 av den 11 december 2018 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor (EUT L 328, 21.12.2018, s. 82).

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2024 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 6

Upphävande

Rådets direktiv (EU) 2015/652³⁶ ska upphöra att gälla med verkan från och med den [EUT: ersätt med det kalenderår då upphävandet får verkan].

Artikel 7

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

³⁶ Rådets direktiv (EU) 2015/652 av den 20 april 2015 om fastställande av beräkningsmetoder och rapporteringskrav i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/70/EG om kvaliteten på bensin och dieselbränslen (EUT L 107, 25.4.2015, s. 26).